

Constance

DUST MY BROOM

Search and Display the Results

Tip: To use all these apples: +apple pie tart cookie torte muffin

Word count: Broom: 7977; Dust: 55676; My: 2568585

Documents 31-40 of about 10000 matching the query, best matches first.

Schwarze Industries -- Options For All S-series Sweepers

Options Available For All Schwarze Industries. Air Sweepers. Curb Broom. Barlight Beacon. Hand Hose. Screen Chain Kit. Spray Bar. Air Conditioning. Gauge..

<http://www.schwarze.com/~asforum/sweepers/ssoptionsonall.html> - size 12K - 1 Dec 96

<http://www.schwarze.com/sweepers/ssoptionsonall.html> - size 12K - 1 Dec 96

K&M Relocation Network...Furnishings

K&M Relocation Network Furnishings. Kitchen Items Can Opener, Coffee Maker, Cooking Utensils, Dishes, Dishwasher Soap, Glasses, Kitchen Towels, Kitchen...

<http://www.kmrelo.com/furnish.html> - size 2K - 7 Dec 95

Oreck Power Broom

Don't be fooled by its size -- this is one powerful vacuum! You'll be amazed with the performance of this machine. At how effortlessly the Oreck Power...

<http://www.lmgusa.com/products/oreckpb.htm> - size 3K - 21 Feb 96

[Prev] p. 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 [Next]

[Surprise](#) . [Legal](#) . [FAQ](#) . [Add URL](#) . [Feedback](#) . [Text-Only](#)

Copyright © 1996 Digital Equipment Corporation. All rights reserved.

The Last Tape

Herman Klein Nagelvoort, Theo Looijmans, Henk Poel
Internet

MGM LTD 1997

*"By meaning you gonner dust that broom, is you gonner
cut out or you gonner stick around, Pine?"
"I'm gonner put my old lady to sweeping."
Jasper Love en 'Pine Top'*

1. Professor Diekstra.

Fragment uit een brief van 21 augustus 1996 aan de VPRO, t.a.v. Het Elementaire Universum van Stoffer & Bentz:

Beste Stoffer & Bentz,

The jig is up! zoals Groucho Marx tegen een vriend zei toen hij net had gehoord dat hij al zijn duurverdiende spaarcentjes kwijt was door de beurskrach van 1929. En nu zeggen we Game Over! Oftewel, ik ben met mijn Cook Cook Blues van 1964 mooi door de mand gevallen.... Vorige week had Roel al zijn twijfels en gisteravond bleek die twijfel terecht te zijn. Het is natuurlijk ook grote onzin, dat verhaal van 1964, maar ik was zo lang op zoek geweest naar de Brian Jones' versie van de Riff, dat ik deze kans niet kon laten gaan.

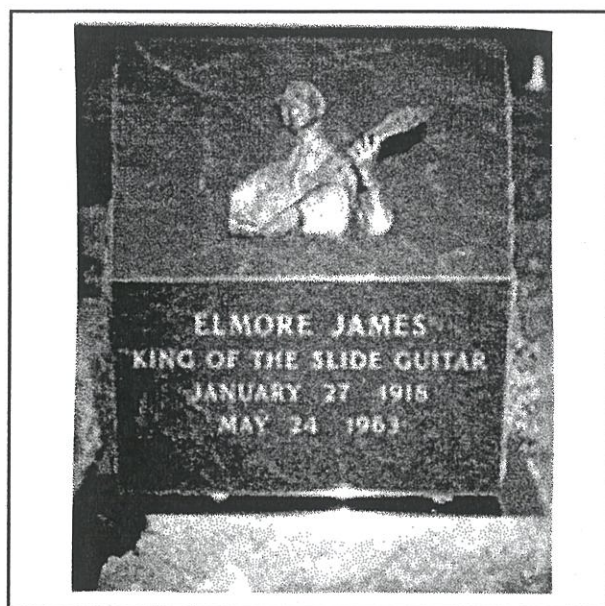
De feiten: naar aanleiding van jullie uitzendingen eind '95 kreeg ik van Henk Poel uit Groningen een prachtige tape met de meest fantastische variaties. Hij heeft net een leerstoel in de Stonesologie aanvaard, want hij weet er echt alles van. Op zijn bandje stonden dan ook veel Stonesnummers die op een of andere nummer met Dust My Broom te associëren waren. Leuk dat jullie ook Who's Driving Your Plane draaiden, met de Riff op 17 seconden na het begin...

Cook Cook Blues sprak mij het meeste aan, maar het probleem was dat het uit 1989 stamt, en toen was Brian al even dood, maar na enige krachtige geschiedsvervalsing mijnerzijds paste het wonderwel in deeltje 3. Dat het uit 1964 zou komen is dus geheel ontsproten aan mijn grote duim, dezelfde die in deel 2 Eric Clapton opvoerde terwijl het The David Kelly Band was. Ik had het dus niet van horen zeggen, nee ik had het zelf verzonnen! Professor Poel treft in dezen dus geen enkele blaam, waarvan akte.

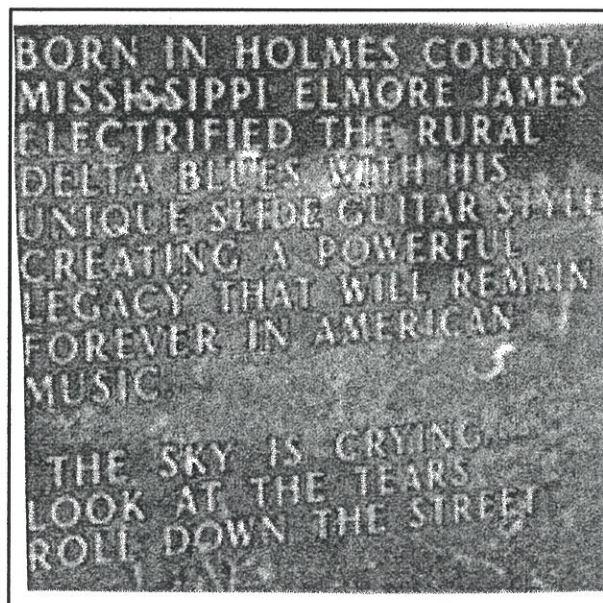
Nog bedankt voor de declamatie van het eerste couplet van Utnaia, ik heb het naar de dichter/vertaler Bottema toegestuurd, en die zal zich wel verbaasd hebben over de Randstedelijke wijze waarop hier het Fries werd uitgesproken. Prachtig. En wie weet komt er gadverdegadver nog een vierde deeltje ook. Ik heb al weer een aantal nieuwe tips binnen n.a.v. jullie heerlijke programma.

Dust My Broom: 120 uitvoeringen min of meer op een rijtje.

1936 Robert Johnson	196? Homesick James	1991 Nigel Mack & The Blues Attack ✓
1949 Arthur Crudup	196? Earl Hooker	1991 Dave Lindholm ✓
1951 R. Jr. Lockwood	196? Taj Mahal	1992 Bob Dylan ✓
1951 R. Jr. Lockwood	1971 Freddie King ✓	1992 Walter Trout ✓
1951 Elmore James	1971 The Aces ✓	1993 Chicago Beau ✓
1952 Earl Brown	1972 The Allman Bros & Johnny Winter ✓	1994 Canned Heat ✓
1953 Ike Turner	1974 Hound Dog Taylor	1995 Guy Davis ✓
1959 Elmore James	1975 Chuck Berry	1995 Chris Smither ✓
195? Bobby John	1975 James Son Thomas	1995 Brint Anderson Band ✓
1960 Johnny Littlejohn	1979 ZZ Top	1996 Bluebirds ✓
1962 B.B. King	1976 Muddy Waters' Chicago Blues Band	1996 Dick Wardell ✓
1963 Elmore James	197? Luther Allison	1996 The Broomdusters ✓
1963 Elmore James	197? Etta James	1996 Matt O'Ree & The Blueshounds ✓
1963 Howlin' Wolf	1980 Eddie Taylor	? R.L. Burnside ✓
1963 Curtis Jones	1981 ZZ Top	? Bill Davis ✓
1963 Howlin' Wolf	1981 Shakey Sam	? Pinetop Perkins ✓
1963 Koerner, Ray & Glover	1981 Shakey Sam	? Buster Benton ✓
1964 Chuck Berry	1981 Sunnysland Slim	? Willy De Ville ✓
1964 John Henry Barbee	1982 Rory Gallagher c.s.	? The Band ✓
1964 Otis Spann	1983 Cub Koda & The Houserockers	? Blues Projekt ✓
1964 James Cotton	1984 Albert King ✓	? George Chapman ✓
1964 The Rising Sons	1985 Peter Green ✓	? Bessie Griffin ✓
1966 J.B. Hutto	1985 Dr. Feelgood ✓	? The Jelly Roll Kings ✓
1967 Eddie Boyd	1989 Jimmy Davis ✓	? Big Jack Johnson ✓
1967 Earl Hooker	1989 Flavium ✓	? Steve Nielsen ✓
1967 Howlin' Wolf	1989 Robertus Band	? Nighthawks ✓
1967 Canned Heat	1990 Bob Margolin ✓	? Dave Plaen & Jeff Hino ✓
1967 Juke Boy Bonner	1990 Backdoor Blues Band ✓	? Bobby Rush ✓
1968 Fleetwood Mac	1990 Rudy Rotta Band ✓	? Elliott Sharp ✓
1968 Earl Hooker	1990 Harmonica Slim ✓	? Silkworm ✓
1968 Taj Mahal	1990 Clapton, Guy, Cray ✓	? Houston Stackhouse ✓
1969 Arthur Crudup	1991 Rondo's Blues de Luxe ✓	? Abbi Wallenstein ✓
1969 Ike & Tina Turner	1991 Magic Slim ✓	? Margaret Lewis ✓
1969 Luther Allison		? Andy Kimbel ✓
1969 The Thunderbolts		
1969 Johnny Shines		

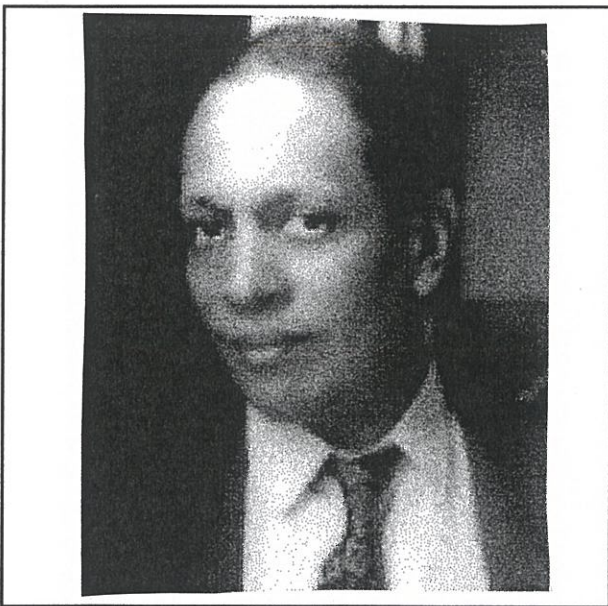
De grafsteen van Elmore James

De inscriptie op het graf van Elmore James

In de Boekenbijlage kijk ik altijd even naar de rubriek met nieuw verschenen detectiveboeken. Daar ontdekte ik nu ene Walter Mosley, die al een paar maal had gescoord met detectiveromans. Hier was sprake van een roman, *RL's Dream*, die zou gaan over een oude blueser die herinneringen ophaalt aan zijn tijd met Robert Johnson. Op naar de Bieb, waar ze de Engelse versie hadden. Daar kwam ik niet door, maar op mijn verjaardag kreeg ik zoals gewoonlijk boekenbonnen bij de vleet, dus de Nederlandse vertaling gekocht. Dat beviel een stuk beter. Allemaal lezen dus: *RL's Droom* van Walter Mosley. RL staat voor Robert Lee, de officiële voornamen van Robert Johnson. Mosley vlecht de herinneringen van de oude blueser Soupspoon Wise en zijn jonge vriendin Kiki door elkaar. Zij ontmoeten elkaar in New York, dat als moderne hel wordt geschilderd.

Soupspoon Wise komt uit de Delta en zijn ontmoeting en kortstondige avonturen met Robert Johnson hebben zijn leven bepaald. Mosley schetst een prachtig beeld van de *Time* and *The Land Where The Blues Began*: de broeierige, hitsige sfeer van de juke joints en

Walter Mosley als Chicagobluesman

de straatconcerten van de jonge muzikanten. Hij weet de symboliek van de blues, samengebald in de figuur Johnson, mooi weer te geven. Citaat 1: 'Hij was mager,' vervolgde Soupspoon, 'en had een goed oog en een dood oog dat rondzweefde in z'n kas. Met dat dode oog, zeiden ze, kon hij verder kijken als alle anderen, tot in de hel aan toe - waaruit de blues sowieso afkomstig zoals iedereen weet.' Citaat 2: 'Eerst speelde hij *Love in Vain*...' 'Van de Rolling Stones?' vroeg Kiki. 'Wat?' 'Love in Vain, is dat niet een nummer dat de Rolling Stones ook deden?' Kiki's gezicht straalde van enthousiasme. 'Kind, wil je nou dat ik dit verhaal vertel of wil je me allerlei domme vragen stellen?'

En net toen ik de laatste hand legde aan deze tekst, ontving ik van weer Daan van der Slik een schitterend boekje over Elmore James. We hebben al eerder aangetoond dat de Blues op dit moment behoorlijk populair is, maar het beste bewijs daarvoor is natuurlijk dat we vorig jaar in supermarkten, benzinestations en in sigarenwinkels Disney-achtige displays zagen van *The Blues Collection*, een serie cd's met bijbehorende tijdschriften, op dezelfde manier opgezet als *De Complete Ajaxwerken*: Koop ze allemaal, ook de verzamelbanden en je hebt een mooi overzicht van de Blues! Daan legde beslag op het boekje over Elmore James en stuurde mij ook eentje toe. "And he didn't exactly look like an R&B star. His bouts of ill-health left him thin and frail, and his heavy glasses lent him the air of a minister or schoolteacher." *I'll Believe I'll Dust My Broom*. Klaar.

Volgens de twee heren was Ethiopië in de twintiger en dertiger jaren ook al het beloofde land voor de negers in de Verenigde Staten. Er bestond toen in de Zuidelijke Staten een bloeiende Back to Africa-beweging onder leiding van een zekere Marcus Garvey. En toen die piccolo Italiano met zijn hondenbek met zijn fascisten Ethiopië in 1935 bezette, werd dat land helemaal het symbool van het eeuwige conflict tussen goed en kwaad. Nauwelijks zes maanden later nam Robert Johnson het nummer op met de verwijzing naar dat Afrikaanse land. Dus, schrijven Ainslie en Whitehill, geen toeval, het leefde toen in de juke joints in de Delta, dus had Robert naast alle andere natuurlijke en bovennatuurlijke rollen die hem zijn toebedeeld, ook nog de rol van de eerste Bob Marley vervuld!

Nou houd ik erg van bewijzen uit het ongerijmde, maar dit lijkt mij wel heel ver gaan. Dit riekt naar de epische verdichting die we al eerder omtrent Johnson hebben gezien: er worden steeds meer dingen aan hem toegeschreven die in die tijd wel speelden, maar waarvan nooit bewezen kan worden dat hij dat was of deed. We checken het eens even bij het standaardwerk over Blues In Wezen En Tijd, de Lomaxbijbel *The Land Where The Blues Began*. Nou niets hoor, het gaat soms wel over Afrika, maar dan over Senegal. Dus waar onze exegeten het vandaan halen, ik weet het niet. Het zou kunnen, maar het is wel heel verleidelijk en gemakkelijk om uit dat ene woordje Ethiopië meteen de link naar het Jamaica van Marley te leggen, zeker na de reggaehausse van de seventies.

Terug naar *Authoritative Guitar Transcriptions* van Whitehill en Ainslie. Deze tekstgeleerden verklaren en passant ook nog even het woord 'doany' dat de tand des tijds beter heeft doorstaan en dat op veel versies terugkomt in de zin *She's a no good doany - they shouldn't allow her on the street*. Je zou denken: het is gewoon een shitwif, maar ook hier gaan Scott en Dave even verder: doany is een zuidelijke variant op dona, 19e-eeuws slang voor vrouw, oorspronkelijk van het Spaanse, Italiaans en Portugese donna. En, let op, het had niet noodzakelijkerwijs een negatieve klank! Maar: een zekere Catherine Yronwode stuurde een e-mailtje naar een nieuwsgroep met de verklaring dat doany Elizabethan English is voor een ordinaire hoer die de straten bewerkt. Variaties waren doanie en tony. En omdat het vroege 20-eeuwse negerengels veel woorden uit die Elizabethiaanse taal heeft overgenomen, zou dit dus de verklaring zijn. Ik kies voor Yronwode, gezien het tweede deel van de geciteerde zin.

Wartoe je verschillende interesses niet toe kunnen leiden. Op een zaterdag scande ik de vrijdagse boekenbijlage van de NRC, de oerdegelijke kwaliteitskrant die tegenwoordig toch ook maar een Storyrubriekje Human Interest heeft en die pop- en aanverwante muziek als volwassen kunstvorm behandelt. Het is toch opvallend dat deze muziek in allerlei serieuze dag- en weekbladen een steeds belangrijker plaats gaat innemen. Collega Niek had daar een aardige verklaring voor: het zijn de veertigers, die zelf zijn opgegroeid in de sixties en seventies en dus een behoorlijke tik van de muziekmolen hebben meegekregen, die nu de dienst uitmaken op de redacties van de bladen. Dus geven ze veel ruimte aan hun eigen interesses, en een daarvan is die muziek, die daardoor is verhuisd van de jeugd- naar de kunstpagina's. Een leuke cultureel mechanisme.

"Watson, denk maar eens aan dat merkwaardige incident met de hond op die bewuste avond."

"Maar de hond heeft die hele avond niets gedaan!"

"En dāt, my dear Watson, was nou juist het merkwaardige. Elementary, Watson, elementary."

(vrije bewerking van het beroemde citaat uit Silver Blaze van A. Conan Doyle. In de oorspronkelijke versie had Holmes het tegen een zoals altijd oliedomme politie-inspecteur en niet tegen Watson. Ik vertel het er maar even bij, anders wordt de VPRO weer bedolven onder telefoontjes....)

Je zou dus kunnen veronderstellen dat Muddy Waters in zijn hart bang was dat Elmore, zelfs na zijn dood, met terugwerkende kracht tot King of the Chicagoblues gekroond zou worden.... Ook Muddy werd bekend door zijn bottleneckstijl, maar hij moest daarin zijn meerdere erkennen in Elmore James, en dat heeft hem nooit lekker gezeten. En wie was nou eigenlijk de betere zanger? Het stemgeluid van James was toch heel wat specifiekere dan dat van Muddy. Vandaar dat ie hem nooit noemde en nooit Dust My Broom heeft gespeeld, wat hij met een verwijzing naar zijn grote voorbeeld Robert Johnson toch gerust had kunnen doen. Het trieste is dat Elmore zelf er niet mee zou hebben gezeten, die zat in Belzoni radio's te repareren of te vissen en later was ie toch al dood. Dus waar maakte Muddy zich druk om? Om de geest van Elmore, die als een wolk boven hem hing!

Now back to basics. Alhoewel veel versies ook op deze tape verwijzen naar Robert Johnson, is het laatste couplet van zijn oerversie in de loop der tijden geheel verdwenen.

*I'm gonna call up China, see is my good girl over there
I'm gonna call up China, see is my good girl over there
If I can't find here on Philippine's Island, she must be in Ethiopia somewhere*

Dat kan. Ik bedoel, je moet het niet te ingewikkeld maken, met al die vreemde onuitsprekbare topografische namen. Houd het simpel, dat verkoopt beter. Ho ho, zo gemakkelijk komen we er niet vanaf, aldus Scott Ainslie en Dave Whitehill in hun Robert Johnson, The Authoritative Guitar Transcriptions, dat ik in kopie ontving van Klein Nagelvoort. Nee nee, dat Ethiopië staat daar niet toevallig, dat heeft alles te maken met de grote populariteit van Ethiopië en met Ras Tafari Makonnen, gekroond tot Haile Selassie in 1930 en de toenmalige leider van deze Afrikaanse staat.

Op het eind van het artikel gaat Paulus op de wishful thinkingtour, die we zo goed kennen van ons aller Brian Jones en de Riffs op de Cook Cook Blues. Dat was pure geschiedsvervalsing, maar dit ligt meer in het creatief toepassen van de argumentatietheorie. Kijk, Elmore en Robert Johnson scheelden niet veel in leeftijd, slechts 6 jaar, en ze opereerden in dezelfde omgeving. Dus, aldus George Paulus, zou het wel heel vreemd zijn als ze elkaar niet eens tegen het lijf waren gelopen. Dus, is het ook niet onwaarschijnlijk dat Johnson de iets jongere James enkele slidetechnieken heeft bijgebracht. Dus zit het er dik in dat de Hellhound zijn latere elektrificeerder ook het nummer I Believe I'll Dust My Broom heeft geleerd. En dan komt het sluitende argument: luister maar eens, schrijft Paulus, naar de Lomaxopname van Muddy Waters' Country Blues. Dat is de Walking Blues van Robert Johnson, en dat is weer de Walking Blues van Son House. Dus heeft Elmore James het nummer van Robert Johnson geleerd.

Elmo in Belzoni, met propeller

Ja, zo kun je alles met elkaar in verband brengen en dus alles bewijzen! De vergelijking als bewijs voor oorzaak en gevolg? Die kende ik nog niet! Maar ik begrijp je wel, Paulus: iedereen wil zo graag dat het zo is gebeurd, en dan wil je de argumenten wel eens een beetje aanpassen. Ik weet er alles van hoor! George leidt zijn drogredenering in met de overweging dat niemand zal weten of Elmore Robert Johnson heeft ontmoet of dat hij hem slechts van platen kende. Totdat er een ooggetuige naar voren komt die het kan bevestigen, blijft het een open vraag. En die ooggetuigen zijn inmiddels allemaal allang hartstikke dood, dus we komen er nooit achter. Maar, om met Paulus te spreken, het is een mooie country myth: "Oh ja, ze hebben elkaar zeker gekend. Wanneer dan? Ja dat weet ik niet, maar ze speelden altijd in dezelfde buurten, dus dat moet haast wel."

Dezelfde mysterieuze wolken omgeven de relatie tussen Muddy Waters en onze Elmore James. Ook zij moeten over elkaar zijn gestruikeld, niet alleen in de Delta, maar ook later aan de Southside in Chicago, waar enige decennia later het op straat spelen van Ze Bluez voor velen een full-time job was en waar de bluesclubs als paddestoelen uit de grond schoten. Maar in geen enkel interview met Waters kom je een verwijzing naar Elmo tegen! Hij noemt altijd alle grootheden als Dixon, Wolf en alle anderen, maar van Elmore geen spoor. Als je het boek Blues Guitar doorleest, al die prachtige gesprekken met al die oude Bluesers, dan noemen ze Elmo allemaal wel in ieder geval een keertje, dus wordt het des te opvallender dat Muddy nooit een woord aan hem vuil maakt.

Nummer 14. Elmore James
Dust My Broom

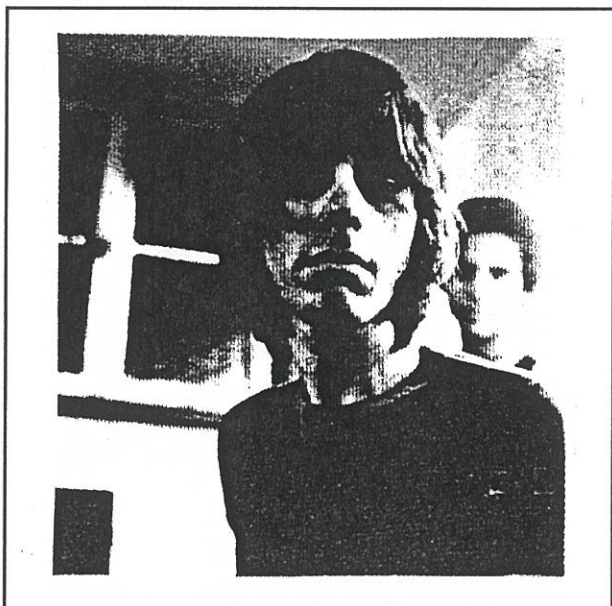
De cirkel is rond! Voor de echt allerlaatste keer de definitieve versie. We hebben in ons onderzoek, dat inmiddels tot een proefschriftachtige omvang is uitgedijd, Het Bluesnummer met de Ultieme Riff van alle kanten bekeken met uitstapjes naar de meest obscure uithoeken van de muzikale wereld en toch komen we weer bij onze Elmo terecht. Van Daan van der Slik kreeg ik een overdruk uit het juni-1997-nummer van Blues & Rhythm. De schrijver, George Paulus heeft een hobby c.q. afwijking die qua intensiteit waarschijnlijk wel met de Summertimefobie van Paul Groenendijk is te vergelijken: hij verzamelt 78- en 45-toeren bluesplaten. In 1967 sprak hij op een van zijn zoektochten in een lokale platenzaak met Chicagobluesers, die Paulus vertelden dat zij hadden meegemaakt dat Elmo, Robert Johnson en anderen in de twintiger en dertiger jaren in de Delta samen hun brood verdienden. Oetlul Paulus knikte ja en amen en snuffelde verder in de bakken met 78-toerenopnamen van diezelfde James en Johnson. Hij had natuurlijk spoorshags een recorder moeten ophalen om de oral history vast te leggen van deze generatiegenoten van Elmo en Robert, zodat in ieder geval de vraag der vragen beantwoord had kunnen worden: hebben ze ooit samen gespeeld? En zo ja, wanneer en waar? En heeft Robert Elmore Het Nummer geleerd?

George kreeg later natuurlijk spijt van deze gemiste kans, zoals velen van ons nog steeds tandenknarsen als ze denken aan al die jaargangen Donald Duck die ze aan hun buurjongetje of aan de vuilnisman hebben gegeven. Dertig jaar later krijgt Paulus een herkansing als een maatje hem tipt over een oude dame die honderden oude bluesplaten in de verkoop heeft. Oh ja, en ze schijnt Elmore James ook nog gekend te hebben! Nu is George Paulus wel bij de pinken, hij laat meteen alle zwarte vinyl uit zijn handen vallen en maakt direct een afspraak met de dame, de 72-jarige Ruby LaFlore. Ze woonde toentertijd in Belzoni, de plaats waar Elmo opgroeide. Haar vriendin had een broer Robert Earl Hoston, de samen met Elmore gitaar speelde.

In de auto van Roberts opa reden ze naar de plekjes waar ze muziek maakten, wat meestal betekende dat ze 'cross the tracks' gingen, de natuurlijke scheidingslijn tussen de blanke en zwarte buurten in de vorm van een spoorweg of een viaduct. Robert en Elmo speelden op de stoep voor de winkels en trokken dan een publiek dat varieerde van tien tot soms meer dan vijftig man, met natuurlijk de weekenden en de kermistijd als hoogtepunten. Aan de overkant van de straat stond Sonny Boy Williamson op zijn mondharmonica te blazen, vaak met een gitarist. Die rol vervulden Robert Earl en Elmo ook wel eens. En natuurlijk was ook toen Dust My Broom Elmo's nummer, vertelt oma Ruby. We hebben het dan over 1938, twee jaar nadat die andere Robert, Johnson dus, het nummer had opgenomen. En natuurlijk vraagt George Paulus aan Mrs. LaFlore of zij de link kon leggen tussen Robert Johnson en Elmore James. Nee, dat kon ze niet, maar Dust My Broom was toen al wel het nummer waarmee iedereen Elmore associeerde.

*Nummer 12. Jeff Beck
Beck's Blues*

Beck's Blues volgens Looijmans, maar het kon ook wel Jeff's Boogie zijn, dat op allerlei verzamelplaten staat. Het aardige is dat dit hetzelfde arrangement is als op Dust My Blues van de bootleg Les Yardbirds en op Sitting Here Standing van The Chocolate Watch Band van de vorige tape. Meneer Beck heeft dus zijn eigen bijdrage geleverd aan de geschiedenis van Het Nummer door de basis te leggen voor een alternatief arrangement, dat later vaker gebruikt zal worden. Hulde Jeff! Gitaarbeul Beck is nooit een echte megaster geworden, ondanks zijn pogingen met het zomercarnavalshitje High Ho Silver Lining en het kleffe Love Is Blue, muzak voor een Derickaflevering.

Jeff Beck op z'n vrolijkst

Buiten deze laffe pogingen kunnen we Beckje niets verwijten, al was het alleen maar om zijn meesterlijke Jeff Beck Group met Rod Stewart, Ronnie Wood en Mickey Waller, die ook verantwoordelijk waren voor de eerste solo-platen van Stewart, die voor eeuwig in de Beste Elpees Aller Tijden Galerij zullen zetelen. Beck had het dus goed gezien: hij was niet zo'n beste zanger en dat kleine kereltje met zijn rattenhaar schreeuwde zich de longen uit zijn lijf. Dat leverde gedenkwaardige momenten op, bijvoorbeeld op Truth, met o.a. Morning Dew, ook zo'n klassieker en Shapes Of Things, een Yardbirds-cover! Later zou Stewart Beck nog een keertje helpen met de vocalen van de plaat Blow by Blow, op het hitje People Get Ready.

Onze Jeff blijft natuurlijk een beetje een loserstype: ex-collega Jimmy Page ging aan de haal met het concept dat Jeff eigenlijk met zijn Jeff Beck Group had uitgevonden en steeg op de trap naar de sterrenhemel met Led Zeppelin; Clapton reed in zijn muzikale middenklassewagen naar de top, voortgeduwd door Bruce en Papallardi; Ron Wood speelde mee op het hoogste niveau met de Stones (stoppen jongens!) en Stewart definieerde hoogstpersoonlijk het begrip superstar opnieuw. Zelfs Becks naam is inmiddels door een 30 jaar jongere, omhooggeschreven supersterretje overgenomen! Opa Jeff bleef maar integer bezig zijn muzikale grenzen te verleggen, oogstte veel waardering bij collega-musici en critici, maar ik houd toch altijd een beetje het gevoel dat hij eigenlijk, diep in zijn hart, ook wel eens een uitnodiging voor MTV's Unplugged had willen hebben, om maar een criterium voor een echte ster te noemen. Hij kijkt ook altijd een beetje sjagrijnig, een beetje verongelijkt op de spaarzame foto's die er van hem bestaan.

En van wie was J. B. Hutto de oom? Van de halfbroertjes Li'l Ed Williams en Pookie Young. Hutto bracht zijn neefjes in contact met Ward en met Louis Henderson op drums was de band compleet. De bedoeling was blues te spelen in de traditie van Elmore James, Hound Dog Taylor en oom Hutto, voorwaar niet de minsten. In 1975 speelden ze voor het eerst samen, voor een fantastische gage van 6 dollar, dat betekende dus \$ 1,50 p.p.! Tien jaar bespeelden ze de clubs van de West Side van Chicago, waarbij Ed de familietraditie hooghield door altijd met een zelfgemaakte fez op te treden, zoals J.B. Hutto ook vaak optrad met vreemdsoortige hoofddekseel op zijn doodgravershoofd.

De niet blanke Li'l Ed

Van 6 dollar kun je natuurlijk niet leven, en zoals de countrybluesers naast hun optredens vroeger op de plantages werkten, zo werkte Ed al die tijd bij een Car Wash, reed broertje Spookie op de schoolbus en zette witte Dave letters. Zo ging dat tien jaar door, totdat Alligator Records ze in 1986 twee nummers voor een verzamelelpee van jongere Chicago-blues wilden laten opnemen. Li'l Ed en zijn Blues Imperials speelden in de studio net zo als ze elke avond in de kroeg deden, en dat werkte uitstekend: de twee nummers werden een heel album, pats, achter elkaar door, alles in 1 take erop! Roughhousin' was de titel van de plaat en ook dit Old Oak Tree stond erop, in de beoogde traditie van James, Taylor en Hutto. Ze kregen succes, maakten nog twee cd's, maar weer tien jaar later was Edje er zat van, hij ontbond de band, verbrak zijn contract met Alligator Records en ging waarschijnlijk weer auto's wassen. Hij schijnt af en toe nog wel eens met de bleekscheet Dave Ward op te treden. Dus Li'l Ed zat er niet mee dat een Westeuropese blanke hem jarenlang voor een witte had versleten.

*Nummer 11. Andy Just
Toes Up*

Wat een naam! Je zal toch maar eigenlijk even gewoon met een stoplap als achternaam gezegend zijn! Mag ik me even voorstellen, mijn naam is Andy Toch. Hoe? Eh.. Andy Precies, eh... Andy Eigenlijk, nou ja, zeg maar eh Andy Gewoon. Andy Just dus, de harmonicaspeler van de Ford Blues Band uit de Forddynastie. Duizendpoot, die naast de mondharp ook de gitaar bespeelt en zelf ook soloplatten maakt. Deze is van de cd Don't Cry. Twee van zijn bandjes heten The Defenders en The Juke & The Blue Joint, waarmee hij door Duitsland toerde. Leuke tekst, deze variatie op I'm so Tired van Lennon.

Hij lult er als vanouds weer regelmatig doorheen. Misschien zijn zij, met Hound Dog als Groucho, Harvey als kletsious Chico, en Philips als Harpo, met een gitaar in plaats van een autohoorn, wel de Marx Brothers van de Blues. Wat zullen die twee bluesboys in hun lange carrière een lol hebben gehad! Ik vraag me alleen af of J.B. Hutto wel bij ze paste, die kwam wat serieuzer over. Aan de andere kant liet die zich ook wel fotograferen met kronen op zijn kop en in lange Indiaanse gewaden, dus wie weet zat daar ook wel een steekje aan loos.

*Nummer 9. Stevie Ray Vaughn & Double Trouble
Dust My Blues*

En als we het toch over Hound Dog Taylor hebben: hier hebben we een echte erfopvolger, de zeker door Herman Klein Nagelvoort diep betreurde Stevie Ray Vaughn. Dit is van een radiosessie uit 1980 uit Austin, Texas. Ik kreeg van Tukker Nagelvoort zelfs twee identieke opnamen, eentje van een cd die broer Jimmy Vaughn twee jaar na Stevie's dood had uitgebracht en eentje van een bootleg, die de opname dateert in 1978. Maar een kniesoor die daarop let, want het scheurt en knettert alsof Hound Dog Taylor het op zijn heupen heeft. Ter informatie: Stevie gebruikte altijd dikke snaren, de normale dikte is $\pm .010$, maar de SRV-man gebruikte $.012$. Hoe dikker de snaren, hoe voller het geluid, maar je linkerhand heeft het dan wel zwaar te verduren. Daarom stemde Vaughn de snaren een halve stap lager, zoals Hendrickx het ook deed. Je hoort dan ook dat Stevie de gitaarstemming in een "dropped D" zet, oftewel hij brengt snaar 6 van een E naar een Db, uit te spreken als des. Het is maar even dat je het weet, het zegt mij totaal niets, maar ik wilde de lezers deze informatie van Herman Klein Nagelvoort niet onthouden. Je bent fan, of je bent geen fan!

*Nummer 10. Li'l Ed & The Blues Imperials
Old Oak Tree*

Dit laatste deeltje is weer dikker dan het vorige en ik had de illusie dat dat kwam omdat ik steeds meer te weten kwam over Ze Blues In Wezen En Tijd en ik steeds meer onderlinge links kon leggen tussen Deze En Gene. Nou, vergeet het maar! Deze Li'l Ed had ik vaak in de bluesplatenbakken gezien, en laat ik nou altijd denken dat hij een blanke blueser was! Hier was duidelijk sprake van een onvervalst blank superioriteitsgevoel, want op de hoesjes stond altijd 1 blanke met 3 zwarte bluesboys, en in mijn latent racistische denkraam nam ik altijd voetstoots aan dat die witman dan wel Li'l Ed zou zijn, en die negers zouden dan wel The Blues Imperials zijn. In de boekjes was niets over hen te vinden, maar als zovaak bracht Internet weer uitkomst. En toen werd ik toch even met mijn diepgewortelde vooroordelen geconfronteerd! De witman van die band bleek de slaggitarist Dave Weld te zijn, de bescheidenste van de hele band, die regelmatig 40 mijl naar het huisje van ons aller J.B. Hutto om het vak te leren.

*Nummer 7. The Bluebirds
Dust My Broom*

Door Theo L. getaped van de Belgische radio, vandaar het wat abrupte einde. Ook Dr. Boogie heeft de vervelende deejaygewoonte om door de intro's en uitro's van nummers aan en af te kondigen, en om nou Vlaams dialect op dit zwarte bandje te laten horen, dat wordt te dol. Van de cd *Hommage To Elmore James*, 1996. Prachtige slide van Buddy Flett die samen met z'n bluesbrothertje Bruce de kern van de band vormt.

Grote Bluesbrother Elwood a.k.a. Dan Aykroyd vond hun plaat "Swamp Stomp" "a killer". Dat is niet teveel gezegd. Elwood gaat trouwens met James, broertje van ons aller wijlen John Belushi, de Blues Brothers weer in ere herstellen. Ben benieuwd wat de door Hollywood opgeslokte en navenant lichamelijk allengs dikker en humoristisch allengs dunner geworden Aykroyd daarvan bakt. Hij blijft natuurlijk onsterfelijk door zijn Saturday Night Live acts, door zijn werk en vriendschap met Samurai John Belushi en door zijn charmante House of Bluesproject, maar of dit nu echt nodig is?

6. De Variaties

*Nummer 8. Cub Koda & The Houserockers
High & Lonesome*

Daar zijn ze weer! De oorspronkelijke rommelpotbegeleiders van ons aller Kwak, Hound Dog Taylor, ja die met zijn prachtige paardengebit, die het rauwe slidewerk van Elmo tot de derde macht beoefende. Toen Hound Dog stierf in 1975 gingen The Houserockers Brewer Philips en Ted Harvey logischerwijs verder met neefje Kwik alias J.B. Hutto. In 1983 vertrok ook Hutto naar de Blueshemel en in datzelfde jaar werd deze opname gemaakt. Onze twee feestneuzen hadden vanaf 1980 al af en toe met Cub Koda gespeeld. Die Cub Koda is een nota bene blanke blueser met een r&rhitje op zijn naam, Smokin' In The Boys Room en hij had met Philips en Harvey al een plaat gemaakt met de verrassende titel *It's The Blues*. Ze speelden als een reïncarnatie van de oorspronkelijke Houserockers met H.D. Taylor 's avonds in de meest vreemde tenten, waarschijnlijk nog steeds voor die lullige veertig dollar.

De opnamen voor *The Joint Is Rockin'* zijn door een enthousiaste fan gemaakt in zo'n club genaamd The Tam in Brookline. Wat The Tam betekent is onbekend, maar het klinkt niet erg fris. Ze speelden *Dust My Broom*, *The Sky Is Crying* en ook *Give Me That Wig*, dat Hound Dog ook met onze twee mafkezen had gespeeld. Pas in 1996 werd het op cd uitgebracht. In de credits staat dat drummer Harvey ook de police whistle (!) bedient, en dat is ook te horen. Een politiefluitje op een bluestrack, hoe verzin je het! Harvey wordt niet gecrediteerd voor vocals, maar dat moeten we met terugwerkende kracht rechtzetten.

Uiteraard kaartjes gekocht voor Paul en mijzelf, want om die boys nog eens in levende lijve te zien, dat is altijd leuk. Zo heb ik ooit zeker één hele minuut in dubio gestaan of ik naar het concert van inmiddels Sir Paul McCartney zou gaan, die een paar jaar geleden in de Oosterpoort in Groningen optrad. Want toch nog eens een keer een Beatle in het echt zien, och, waarom niet? Maar na 60 seconden dacht ik al: toch maar niet doen, al was het alleen maar omdat je er dan die kakelende kip Linda op de koop toe moest nemen, en dat ging toch even een bruggetje te ver! Maar Clark, Hillman en McGuinn, in volgorde van waardering, ja dat zou toch aardig zijn. Maar na drie weken kon ik de kaartjes weer terugbrengen: te weinig belangstelling, optreden afgelast. Vergane glorie!

Na deze kuntry-uitweiding vervolgen wij nu de story van The Rising Sons. Onder leiding van Terry Melcher, zoon van Doris Day en daarmee het enige bewijs dat dit tot leven gebrachte wasmiddel in ieder geval één keertje met iemand heeft gevreeën, toog het onwerkelijke gezelschap in 1964 de studio in: bluescats Mahal en Kincaid, 17-jarig wonderkind Cooder, geschoolde jazzfreak Marker en hillbilly Kelley. Dat kon natuurlijk niet goed gaan. Zoals Melcher het later vertelde: "The Byrds hadden één voordeel: ze wilden allemaal dezelfde muzikale richting uit. Maar hier had je eigenlijk 2 groepen." Tot 1966 maakten ze toch een aantal opnamen, waaronder enkele bluesklassiekers, een onbekend nummer van Dylan, een Goffin/Kingnummer, country & westernsonggs, R & B en een folk-rocknummer. Wat een chaos! Zo dacht Columbia er ook over, want er werd niets met de opnamen gedaan. Ook de band zelf was niet happy met het resultaat, dat erg verschilde van hun live-shows. Allen Mahal zag er nog wel wat in, maar uiteindelijk gaf hij ook de pijp aan Maarten. De tapes werden in het magazijn gestopt en The Rising Sons waren exit.

The Falling Sons

25 jaar later, als de carrière van Taj Mahal een dipje vertoont, pakt hij de draad van The Rising Sons weer op. Hij weet Columbia te overreden om de plaat alsnog uit te brengen. De platenmaatschappij hoopt met terugwerkende kracht nog even in te cashen op de naamsbekendheid van Mahal en Cooder. Het enige probleem is dat op enkele nummers de vocalen ontbreken. In juni 1992 zingt Taj Mahal die alsnog even in, zodat we hier een Dust My Broom hebben waarvan de zang 25 jaar na de begeleiding is opgenomen. Cooders soepele slidewerk is duidelijk herkenbaar en het arrangement doet denken aan de latere elektrische versie van Mahals eigen bandje. Taj heeft het nummer dus 3 x opgenomen: deze, met zijn groepje en nog een keer solo.

Kelly zou later drummer Mike Clarke in dezelfde Byrds vervangen ten tijde van Sweetheart of the Rodeo, een van de elpees die later als begin van de country-rock zou worden bestempeld. Dit was de plaat waarmee Gram Parsons zijn stempel op de Byrdsmuziek zette, tot ongenoegen van Roger/Jim McGuinn. De muzikale meningsverschillen tussen Parsons en McGuinn betekenden de definitieve desintegratie van The Byrds, die was ingezet door het vertrek van inmiddels wijlen Gene Clark, die overigens ook aanspraken kan maken op de eerste country-rockplaat, te weten Gene Clark & The Gosdin Brothers. Mag ik iedere bluesliefhebber verzoeken om eenmaal, echt maar 1 keertje, het nummer Echoes van deze plaat te beluisteren? Deze tip geldt overigens ook voor de fans van REM.

Het volgende van de vijf kleine negertjes was David Crosby, die op het Montereyfestival liever met The Buffalo Springfield speelde dan met zijn eigen Byrds, want die waren natuurlijk veels te square. Vlak daarna vertrok deze gezette gunslinger annex drugsdealer annex tweede-stem-virtuoos David Crosby naar zijn maatjes Still en Nash, die later tot twee keer toe van de vergetelheid werden gered door Hollywood Indian Neil Young. De downfall van The Byrds werd voltooid door een door McGuinn strategisch geplande toer door het toen nog gesegregeerde Zuid-Afrika vlak na Sweetheart of The Rodeo: de stinkerd wist dat concurrent Gram Parsons dat nooit zou doen, die was opgevoed samen met een zwart halfbroertje.

Parsons verliet dan ook snel de The Byrds, om later de prachtigste platen te maken met The Flying Burrito Brothers en met Emmylou Harris, met wie hij 's nachts in bed de vocalen oefende. McGuinn was dus nu weer de baas bij The Byrds en verbood het spelen van country-rock. Hillman pakte toen ook maar zijn biesen, echte countrycat die hij was en nam neefje Kevin Kelly weer mee.

En toen was er nog maar één: Roger/Jim McGuinn himself. Hij contracteerde o.a. Clarence White en trad op in het Concertgebouw in Amsterdam, waarvoor Tante Mona, inmiddels in de zestig, maar swingend als nooit tevoren, de kaartjes had geregeld, zodat Paul, Wolfram en ik op het pluche het karakteristieke stem- en 12-snarige Rickenbackergeluid van McGuinn konden beluisteren. Het waren wel niet de echte Byrds, maar het klonk goed. Twintig jaar later gingen McGuinn, Chris Hillman en Gene Clark nota bene weer samenwerken, scoorden zelfs een hitje, Don't You Write Her Off en zouden tijdens een korte Europese toernee ook Amsterdam aandoen.

Vijf kleine negertjes

Het laatste bewijs geldt ook voor Richard Riggings alias Harmonica Slim, die wel op een paar bluesfestivals speelde, maar net zo lief in een kroegje in zijn hometown Fresno een avondje stond te spelen voor 40 dollars. Hij kreeg de muziek met de paplepel ingegoten, want zijn zusje Lily was getrouwd met Muddy Waters himself. In de seventies maakte hij een paar platen, waaronder *Dust My Broom* voor het Blues Conaisseur label. Riggins kon de tekst niet zo goed onthouden, dus improviseerde hij maar wat: " Wind out rooster with a curly comb, Spread your wings we're gonna get it on". Tekstexegeten, ga je gang.

Nummer 5. Magic Slim
Dust My Broom

Morris Holt, zoals ie eigenlijk heet, laat zich hier samen met broertje Nick begeleiden door The Teardrops, met o.a. John Primer, ook een bekende bluesnaam. Dit is weer een van die talloze Chicagobluesbandjes, die regelmatig door Europa toeren en soms zelf in Sesjun van de AVRO of de TROS te zien zijn. Het zou toch wat zijn als wijlen zilververzamelaar Pim Jacobs deze jongens had moeten aankondigen....

Nummer 6. The Rising Sons
Dust My Broom

De Rising Sons hebben dezelfde legendarische status als pakweg The International Submarine Band, waar Gram Parsons begon of de verschillende versies van Alexis Korner's Blues Incorporated. Het is de eerste band waarin Taj Mahal en Ry Cooder in speelden, samen met Jesse Lee Kincaid, een bluescatvriendje van Mahal, Gary Marker, ingebracht door Cooder, die toen al de grenzen aan het verkennen was, want Marker was een djezzbassist en had zelfs op een echte muziekschool gezeten. Het groepje werd gecompleteerd door Ed Cassidy, die later met zijn stiefzoon, de kortgeleden overleden Randy California de groep Spirit vormde. Mahal en Spirit, die kennen we allemaal nog van dé verzamelplaat van de sixties met die grijze glimmende hoes met dat dameshoofd, naar ik meen *Rock Will Turn You On*. Een beetje geheimzinnige, aparte sfeer hing er om die CBS-compilatie. The Byrds en Dylan kenden we wel, maar al die anderen? Nu weten we, met als onze in de loop van jaren opgebouwde levenservaring dat het een zeer slimme truc was van CBS om de in Europa redelijk onbekende artiesten te pushen, maar toen vonden we het reuze spannend! Echte Amerikaanse Underground!

The Rising Sons tekenden een contract bij Columbia, maar die wisten bij god niet wat ze ermee aan moesten, oftewel hoe ze aan deze bluesgroep geld konden verdienen. Dus brachten ze Terry Melcher in, die had zijn sporen verdiend bij The Byrds, dus die kon vast wel een hitsingeltje produceren. Cassidy zag de bui al hangen, vertrok en werd met als belangrijkste argument dat hij over een bestelwagen beschikte, vervangen door Kevin Kelly, neefje van Chris Hillman, juist, die sympathico van The Byrds.

Nummer 3. Flavium
Dust My Broom

De Nederlandse bijdrage komt dit keer van Flavium, een redelijk bekende bluesformatie uit de zeventiger jaren. Het was natuurlijk ontzettend verleidelijk om weer een Orson Welles-grapje uit te halen door te beweren dat dit een unieke opname is met zang van Kazimier Lux, maar dat kan ik na het Stones-schandaaltje nu niet meer verkopen. Het zal zijn broer wel geweest zijn.

Nummer 4. Harmonica Slim
Dust My Broom

Twee Slims achter elkaar. Dit is Harmonica Slim, een coole gast met baseball pet, sunglasses en sikje. Hij schrijft Dust My Broom toe aan W. Henderson, en wie is dat dan wel? Niemand minder, of eigenlijk niemand meer dan Homesick James, Elmo's jaloerse neefje! Hoe die dat voor elkaar heeft gekregen is mij een raadsel, maar het is knap werk! In de liner notes staan 6 bewijzen voor de stelling dat Ze Bluez in de nineties in de lift zit. Om het wetenschappelijk niveau van de onderhavige dissertatie enigszins op te schroeven zal ik deze bewijzen eens verifiëren:

nr.	Aangevoerd bewijs	Toetsing	Conclusio
1	wereldwijd wordt het publiek geconfronteerd met 'blues-appetizers' in tv-commercial	luister naar slidewerk in STERspotjes; hoe raakte de schrijver dezes geïnteresseerd in blues?	Klopt
2	rocksuperstars verwijzen vaker naar hun 'back to their roots'-bluesinvloeden	lees interviews met Richards, Wood, Vaughn etc. etc.	Akkoord
3	bluesgiganten treden nu ook op in arena's en stadions	Guy, Allison, North Sea Jazz Festivals, aantal bluesfestivals	OK
4	de platen van John Lee Hooker worden gepusht als Nirvana	kijk naar MTV: The Healer! Hooker verfijnde zelfs zijn imago.	Goed
5	heruitgaven van de 'lowdown gutbucket downhome' bluesklassiekers	loop naar de kelder van Tower Records, Picadilly Circus	Juist
6	(her)ontdekking van veel obscure, oude bluesrakers.	R.L. Burnside met The Blues Explosion van John Spencer	Correct

Qed!

5. Kant B: Dust My Broom en Variaties

Wat een luxe! Looijmans, Poel, Klein Nagelvoort, Rotterdam en Internet leverden zoveel versies van Dust op, dat we op kant B nog even doorgaan met de Broom. En wat betreft de Variaties: daar kan ik nog wel drie tapes mee vullen! Maar nu eerst

Nummer 1. Albert King Dust My Broom

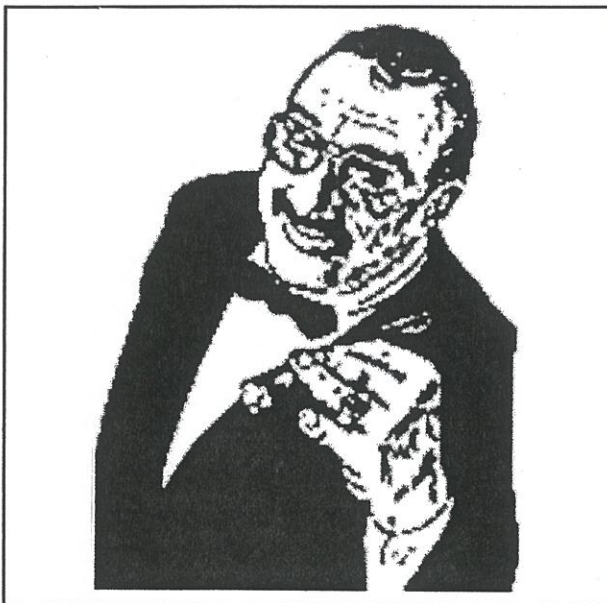
BB heeft zijn naamgenoten Freddie en Albert in de schaduw gezet: niet door zijn postuur, want het waren alledrie zwaargewichten, maar door het blote feit dat BB als enige nog leeft. Albert is dus ook dood, maar hij leeft voort in zijn muziek en in de regelmatige verwijzingen die topgitaristen naar hem maken en maakten: Clapton, Page, Hendrixx en Mahal noemden hem allemaal als inspiratiebron. Deze opname is van de elpee I'm in a phone booth baby en als je dit hoort, dan weet je ook waar Robert Cray de mosterd haalde. Alberto was een eigenaardig gitarist: hij was linkshandig en speelde zijn rechtshandige raketvormige gitaar ondersteboven, en het werkte nog ook. Hij werd een van de helden van de sixties, vooral door zijn Born Under a Bad Sign, waarmee Cream hem introduceerde bij het blanke babyboompublik. Hij trad veel op in de Fillmore West van Bill Graham, de hippietempel toentertijd.

Dat Alberts hersenhelften een eigenaardige verhouding met elkaar hadden, blijkt ook uit het feit dat hij een uitstekend geheugen had, maar namen absoluut niet kon onthouden. Zo noemde hij de Guitar Player-redacteur Dan Forte eerst jarenlang Ted, en daarna Bob. Toen Fortes' oudere broers een concert van King bezochten, vroeg Albert King: "Waar is Bob, jongens?" "Je bedoelt Dan zeker." "Nee, Bob, die kleine." "Ja, ja, je bedoelt Dan. Jij noemt hem Bob, maar zijn echte naam is Dan." "Aha", zei Albert, leunde even achterover en vroeg toen: "En wie is dan die Bob?"

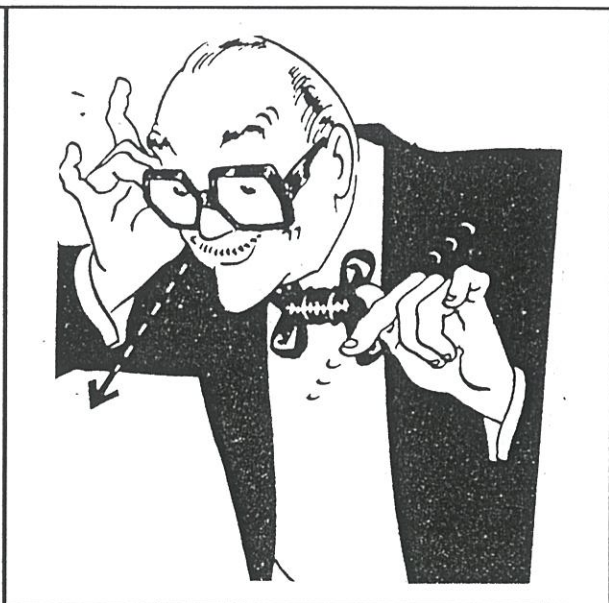
Nummer 2. Jimmy Davis Dust My Broom

Davis heeft Maxwell Street tot zijn bijnaam gemaakt. Maxwell Street, en Maxwell Market zijn heilige plekken voor elke blueser: hier stonden vanaf de veertiger jaren alle groten op straat te spelen. Jimmy had er zelfs een eigen eethuisje. Men schijnt daar nog steeds de blues op straat te beoefenen, dus pelgrims, ga je gang. Overigens is onze Jimmy Maxwell Street Davis eind '95 overleden, en in januari '96 was er een memorial concert uiteraard in Maxwell Street voor hem. Jake en Elwood Blues, de fameuze Blues Brothers, haalden een van hun bandleden uit Jimmy's restaurant in Maxwell Street, tot ongenoegen van Aretha Franklin. En wie zat toen om de hoek op straat te spelen? John Lee Hooker!

Mason is gelukkig weer helemaal hersteld en komt zelfs eind '97 naar Europa met zijn, echt waar, Mumbo Jumbo Voodoo Combo met The Mighty Popo... Ik vertel het ook maar zoals het er staat! En als je er naar toegaat, denk dan niet dat je in de verkeerde zaal en in de verkeerde tijd terecht bent gekomen want Dutch Mason weet wijlen Sjef van Oekel angstwekkend goed te imiteren. Kijk maar! Let ook op de helikopterstrik. En waar komt die sigaar vandaan, meneer Mason? Pardon, reeds!

Dutch van Oekel alias Sjef Mason

Sjef Mason alias Dutch van Oekel

*Nummer 12. ZZ Top
Dust My Broom*

Van een Duitse bootleg, opgenomen in Club 'Die Grosse Freiheit' in Hamburg, 1981. Heerlijk stampende Boogieblues van de bebaarde Amerikaanse Status Quo. Dezelfde simpele drie-akkoordenschema's, waarmee je live gemakkelijk kunt scoren. Er zijn meer overeenkomsten: ze draaien al heel erg lang mee, het is altijd meer van hetzelfde en elk jaar komen dezelfde getrouwen hun dosis rampestampherrie opsnuiven, en zo hoort het ook. Dat kunnen we niet zeggen van de Stones, die weer zo nodig op toernee moeten en een nieuwe cd uitbrengen. Het spijt me Professor Poel, maar kun jij niet even namens geheel Europa tegen ze zeggen dat ze nou toch echt moeten ophouden? Een stel opgewarmde lijken zijn het, die nu godbeterehet 'fance'spelen, volgens Wood een mengeling van funk en dance. Gottegot, wat een triestigheid!

Het is nog net iets minder pretentius dan U2, die de bekende Paul De Leeuwtruc gebruiken: kijk, het lijkt alsof we over het paard getilde, volgevreten megastars zijn, maar dat moet je niet echt serieus nemen hoor, we doen maar net alsof en eigenlijk is het een heuse satire op het sterrendom. De dubbele bodemdraai, die je altijd kunt gebruiken om samen met Wulleke Ulburtu een duet te zingen of het Zongvestival te presenteren. Man, hou toch op! En Keith en Ron: trek de stekker eruit, poets je bottleneck op duik als Sonny Terry en Brownie McGhee de kroegen in en speel alleen nog maar akoestische versies van Johnson, Waters, James, Dixon en andere bluesklassiekers. Laat die arme Clapton eens horen hoe het moet! Zou ook leuk voor Brian Elmo Lewis Jones zijn, daarboven. En als je niet welke nummers je moet spelen, ik heb nog wel een tip.....

*Nummer 13. Dutch Mason Band
Dust My Broom*

Potverdomme! Zuurkool en vette jus! Dit schijnt een Canadese bluesveteraan te zijn, ooit door B.B. King Prime Minister Of The Blues genoemd. Hij wordt beschouwd als de Godfather van de Canadese blues en zijn in '96 verschenen verzamellivecd Live at the Boom Boom Lounge werd met gejuich begroet, omdat Mason na een rijke loopbaan begin jaren '80 door artritis gedwongen werd zijn gitaar aan de wilgen te hangen. Hij ging wel door met muziek schrijven en werd van nood maar leadzanger van zijn band. Maar toen sloeg zijn diabetes weer toe. Canadese blues dus, nou nou! Komt van Walter De Paduwe, alias Dr. Boogie, die op Radio 21 in Brussel een radioprogramma heeft en een eigen favorietencd mocht samenstellen. Via zijn trouwe luisteraar Looijmans uit de PSV-stad, de stad die overigens in mei 1998 in diepe rouw zal zijn gedompeld omdat het kampioenschap uiteraard weer naar A'dam is gegaan.....

Nou, vergeet het maar, want ik heb zo'n lezing in het echt meegemaakt! Begin 1997 verzorgde Cuby, samen met zijn maatje van de Drentse Lokale Radio-omroep een middag in Cultuurcentrum De Oosterpoort in Groningen over hun pelgrimstocht naar de Mississippi Delta. De twee presenteren elke zaterdag een muziekprogram op de radio, en ze hadden de lezing ook als een radio-uitzending opgezet, maar dan met dia's. En die Cuby kwam uitstekend uit zijn woorden hoor! Hij verzorgde de anekdotes en zijn partner gaf de straighte feiten. Roerend, alleen al om het feit dat Cuby de kans had gehad de plekjes te bezoeken waar zijn helden ooit hadden geleefd, gespeeld en gestorven. Ook dit hutje op de hei zagen we, naast het graf van Sonny Boy Williamson II en de beroemde clubs, waar nog steeds de blues wordt gepraktiseerd. Alles gelaardeerd met deep, deep blues. Een heerlijke zondagmiddag, ook voor de gero's, die alle zondagmiddaglezingen van hun abonnement uiteraard aflopen, want we hebben er ja voor betaald ja!

Nummer 10. Eddie Taylor
Dust My Broom

Weer eentje uit de Rotterdamse schappen. Taylor behoort tot de grote groep subtoppers van de Chicago Blues en zijn loopbaan verloopt volgens dezelfde paden als die van Waters, James, Wolf en al die anderen, zonder hun status te bereiken. Dus: geboren in de Delta, in de veertiger jaren naar Chicago, spelen in Maxwell Street, tournees in Europa, spelen op opnamen van alle Big Bluesers, enkele soloplaten, dood. Zijn gabbertje (in de oude betekenis) was Jimmy Reed, de onbetrouwbare alcoholist die met drie akkoorden toch een behoorlijke loopbaan opbouwde. Eddie 'Playboy' Taylor werd een solide backbencher in vele bluesbands en was o.a. de baas van de backing bands die Europa in de zestiger jaren onveilig maakten.

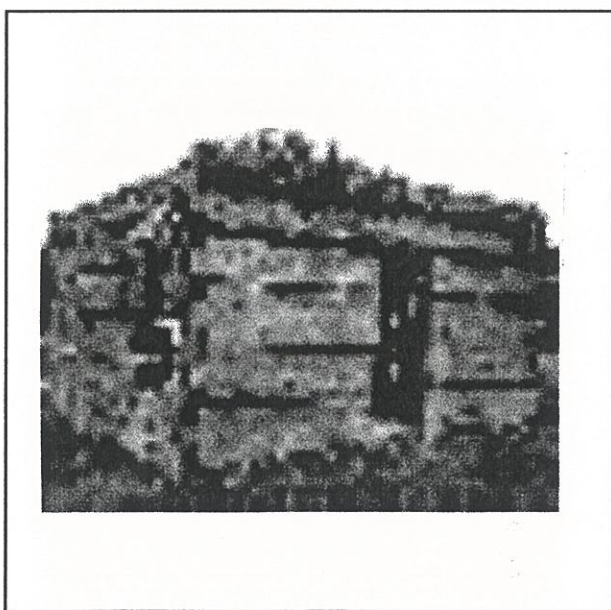
Nummer 11. Sunnyland Slim
Dust My Broom

Misschien wel van dezelfde sessie als de vorige. Pianoman Slim genoot veel aanzien: men noemde hem soms The Apostle of the Blues. Hier wordt hij o.a. begeleid door Hubert Sumlin, de man die Howlin' Wolf deed besluiten niet meer gitaar te spelen, maar zich te bekwamen in zang en wolvengehuil: een betere gitarist dan Sumlin was er toch niet. Uit de prachtige serie heruitgaven waarover Rotjeknor beschikt.

Hoe zat dat nou met die Muddy Waters band? Nou, Muddy was al 61 en wilde niet meer volledige concerten geven, dus speelde hij maar een paar nummers mee. De band speelde eerst een paar nummers, dan kwam Muddy zijn kunsten vertonen met zijn grootste hits, na de pauze begon de band weer alleen met 3 songs en dan kwam Muddy in 5 nummers weer even meedoen. De Muddyloze band sloot dan het concert af. Het is een beetje alsof Cruyff halverwege de eerste en de tweede helft even een kwartiertje meespeelt, in dat halve uurtje even 3 goals zet en dan gaat douchen. Volgens mij hadden veel clubs JC graag zo'n parttime contract willen laten tekenen!

Zo deden ze dat dus in die tijd. Een tikkeltje verneukeratief, want de kaartjes voor de concerten werden natuurlijk wel verkocht op Muddy's naam. Maar het raadsel was opgelost dankzij de moderne technieken! Zonder Internet had ik dit never en never uitgevogeld, wat trouwens voor veel gegevens geldt die in dit laatste boekje staan vermeld. De grootste bibliotheek, het grootste naslagwerk van de hele wereld, dat is het. Ideaal voor iemand die op zoek is naar obscure feitjes. En wat mijn huwelijk betreft: het gaat voortreffelijk, dan u. Constance heeft Internet ook ontdekt en nu zit ze bijkans vaker te surfen dan ikzelf, zodat het gevaar om Internetweduwe te worden van de baan is.

Ook het plaatje van Muddy's Shack, het optrekje waar McKinley Morganfield ooit

Muddys' shack: Waters' bungalow in de Delta

woonde in de Mississippi Delta, komt van Internet. Alan Lomax was in 1941 naar De Delta getrokken met zijn reusachtige opname-apparatuur om opnamen te maken van Robert Johnson. Die was al dood, en zijn tweede keuze, ene Elmore James (!) was onvindbaar. Maar men maakte hem attent op een jonge landarbeider, die muziek maakte in de stijl van Johnson. En zo begon het allemaal voor Muddy Waters, vanuit dit krot, waar hij toen woonde met vrouw en kids. Kun je je het voorstellen, 1941, Amerika, het beloofde land? Het doet denken aan de plaggenhutten in het Drenthe van de twintiger jaren. Dat klopt, want we hebben Drenthe ooit de Delta van Nederland genoemd, omdat Cuby daar resideert.

Het lijkt een boze droom: Cuby, Harry Muskee dus, geeft in een hedendaags, steriel gebouwd cultuurcentrum op een zondagmiddag een lezing met lichtbeelden! Onmogelijk zegt u, want we kennen Cuby natuurlijk allemaal als een wat schuwe, verlegen, niet erg breedspakige echte Drent, die veel liever zijn muziek voor zich laat spreken.

Nou, daar moest ik natuurlijk niets van hebben! Stel je voor! Maar ja, voor dit diepgaarvend en uiterst belangwekkende blueshistorisch onderzoek naar de achtergronden van deze aan Muddy Waters toegeschreven versie van *Dust My Broom* was ik wel genoodzaakt om hèèl af en toe de modem aan te zetten en dan hèèl eventjes cyberspace in te vliegen.....

Het werkte. Ik had de vraag de ruimte in geslingerd en kort daarna kwamen de antwoorden. Steven H. Bard uit de USA had de opname niet, maar wist wel te vertellen dat Muddy in latere jaren de gewoonte had om zijn band The Muddy Waters Blues Band het optreden zonder hem te laten beginnen met een set van ongeveer een uur, waarna de Meester zelf ging meespelen. Hij had in Living Blues ooit een recensie gelezen over een cd van Muddy die live in Zwitserland was opgenomen, hij zou er nog eens naar kijken.

Paul Lusher uit Canada had die cd, van de Muddy Waters Chicago Blues Band, Live in Switzerland 1976, opgenomen op 11 april 1976. Pianist Pinetop Perkins zong volgens hem *Dust My Broom* en de band bestond verder uit Jerrey Portnoy (Harp), Bob Margolin (Gtr), Calvin Jones on Bass, en Luther Johnson Jr.(Gtr.) Geen Guy of Stevie, though.

Op Lushers berichtje, dat ook in de nieuwsgroepen werd gepubliceerd, kwam een reactie van Dave Heil uit Helsinki of all places! Hij speelde als gitarist in de Big Joe Duskin Blues Band, die in '76 en '77 in Cincy het voorprogramma vormden voor Muddy Waters, die toen speelde met Pinetop, Johnson, Margolin en Willie 'Big Eyes' Smith. Dave kon zich niet herinneren dat ze *Dust My Broom* speelden. Hij had nog met de Muddy Band gejamd! Helaas werd zijn gitaar, een Flying V later gestolen na een optreden met Albert King. Hij werkte nu als ambtenaar op de Amerikaanse Ambassade in Helsinki en miste zijn bandje van vroeger wel, want in zijn huidige baan "we seldom get applause".

Goed, het ging dus om de cd Live in Switzerland 1976. en voor de zoveelste keer bracht de Rotterdamse discotheek uitkomst: zij hadden 'm! De datum klopte: 11 april 1976, en wel in Monthey, in het Oosten van Zwitserland, waar ze Frans spreken. Aha! Vandaar natuurlijk dat Franse accent van Inspecteur Clouseau die de band aankondigt. Maar wat zijn het toch een flikkers in de platenindustrie! De genoemde aankondiging staat op de officiële cd, Live in Switzerland dus, aan het begin van de cd, voordat de band begint met *After Hours*. De volledige introductie luidt: "Muddy Waterz, Muddy Waterz and Ze Zicago Bluez Band, pour la premier fois dans Switzerland, 1976." Castle Communications, dat de bluesverzamelaar Born with the Blues uitgaaf heeft het eerste deel deze intro voor *Dust My Broom* geplakt, om maar extra duidelijk te maken dat het hier om Muddy Waters zou gaan! Wat dus niet het geval is, want Muddy speelt niet mee op de track. De zang is van de bassist Calvin Jones en verder is de opstelling zoals onze Canadese vriend Lusher vermeldde.

Thuis meteen geluisterd, maar dat was niet Muddy die daar zong. Dan speelde hij zeker de bottleneck. Halverwege riep de onbekende zanger (Vaughn? Guy?) Pinetop Perkins aan, dus die deed ook mee. Inspecteur Clouseau kondigde de band in zijn Frans-Engelse accent aan, dus dat Frankrijk kon wel kloppen: "Muddy Waterz, Muddy Waterz and Ze Zicago Bluez Band". De platenmaatschappij kon me niet helpen en ook het gesurf naar discografieën van Muddy leverde niets op.

Dan maar de volgende virtuele stap gewaagd naar de nieuwsgroepen. Me aangemeld bij enkele bluesnieuwsgroepen en afwachten maar. Wat een informatie en wat een gefreak zeg! Wat zijn er een bluesidioten in deze wereld zeg! Die zitten natuurlijk elke nacht de telefoonrekening te spekken met waanzinnige berichtjes naar Alaska, Japan en Australië. Gottegot, waar maken mensen zich toch druk over! Wat een geouwehoer over de juiste datum van een opname, over de solo op een bepaalde opname, over die nieuwe, prachtige cd van die en die en de heruitgave van die plaat van so and so. Man och man, als je niet uitkijkt dan krijg je je harde schijf binnen de kortste keren volgeplempt met volstrekt nutteloze informatie over bluesbandjes, cd's, gigs en festivalletjes!

Een willekeurig Nederlands huisgezin, half elf 's avonds.

"Piet, ik ga naar bed hoor. Ga je mee?"

"Ik .. eh .. ik wou nog even op Internet kijken naar .. eh .. die campings in Frankrijk."

"Okee, maar je komt wel zo hè?"

"Ja, schat, een kwartiertje!"

En om drie uur 's ochtends duikelt Piet met vierkante oogjes het echtelijke bed in, waar mevrouw natuurlijk al urenlang in dromenland verkeert.

Waar komen al die scheidingen toch vandaan?

Ik begrijp het wel hoor: de computer zegt niets terug, en je kunt zelf bepalen wanneer je berichtjes wilt lezen, in je eigen tempo en in je eigen volgorde. Het grote voordeel is dat je ongestraft met iedereen kunt communiceren, zonder dat er iemand tegen je aan zit te ouwehoeren. Overdag zitten chefs en collega's te zeiken, om 5 uur heb je even rust in de file, met je sigaretje en je eigen muziekje, en dan begint het gezeur thuis: de kinderen moeten hun verhalen kwijt, de vrouw moet haar nieuwste kleertjes showen en 's avonds moet je op verjaardagsvisite bij Tante To waar iedereen je weer aan de kop zeurt met de meest oninteressante verhalen over baby's, voetjebal, criminaliteit en dat soort flauwekul. Maar als het hele huis dan slaapt, dan kruip je achter het beeldscherm en dan ben jij eindelijk maar toch de baas, en er is niemand die je tegensprekt. Jij bepaalt wat er gebeurt en jij vliegt daar waar je heen wil. Macht, dat is het.

Thomas was ook beeldhouwer: Bill Ferris liet hem in 1967 zijn eerste plaatopnamen maken en maakte meteen wat foto's van de kleimodellen. Hij stuurde ze op naar Yale, en zowaar, Thomas kreeg een tentoonstelling! Hij werd er redelijk bekend door. In '81 kwam zelfs Nancy Reagan naar een galerie in New York om zijn beelden te bekijken. Vandaar natuurlijk dat Ronnie zo'n strakke, gebeeldhouwde kop en haardos had!

Nummer 9. Muddy Waters Chicago Blues Band
Dust My Broom

Van:	lawantbc@noord.bart.nl
Datum:	15-12-96 00.29
Onderwerp:	Dust My Broom
Adres:	Aan: alt.music.Blues Aan: alt.music.blues.delta Aan: alt.music.blues-traveler Aan: alt.music.bluenote.blues

> who knows something about a liverecording of dust my broom
> by muddy waters? I found it on a 3cd bluescollection set called
> "born with the blues", 1966 castle comm. But muddy isn't
> singing on this track! The emcee introduces "muddy waters and
> the chicago blues band" and pinetop perkins is introduced
> by the unknown singer. Another internet source gave me
> information about a recording of a muddy watersconcert
> in france on 4.1.76, with as fillers buddy guy and stevie
> ray vaughn. Is this the recording? But who sings it, and
> who is playing in the band? do you know anything about
> this track? It intrigues me, muddy playing the elmore james
> signature tune. It's like mozart playing the fifth of beethoven.
> How's that for a metaphore? Bert Lawant

In het najaar van 1996 ging Anne met zijn geschiedenisclub op excursie in Den Haag. Een eind uit de buurt, maar ik kon het mooi combineren met een bezoekje aan Wolfram, die net vader was geworden. Aan het eind van de middag slenterde ik door de stationshal en ontdekte een klein filiaaltje van de Free Record Shop. Toch even kijken tussen de aanbiedingen. Wat was dat? Born with the Blues, een boxje met de zoveelste bluescompilatie. Even scannen, wie weet. Eerste cd, 2e track: Hè? Muddy Waters: Dust My Broom! Live! Dus toch! In cyberspace had ik ooit een setlist gevonden van een concert van Muddy in Frankrijk op 4 november 1976, waar Dust My Broom stond vermeld. Filler: Buddy Guy en Stevie Ray Vaughn. Dit moest het wel zijn!

Otis Spann speelt de Riff op piano, Cotton zingt en scheurt er lekker doorheen met zijn mondschuif. Muddy staat wel bij de credits op deze reissue, maar hij is vrijwel niet hoorbaar om de bekende redenen.

*Nummer 6. Earl Hooker
Dust My Broom*

Een alternatieve versie van de bescheiden gentleman Hooker uit 1968, opgenomen in Club Alex in Chicago . Het zou een demotape zijn, opgenomen door niemand anders dan de Belgische fotograaf George Adins, die samen met Jacques Dimitri verantwoordelijk is voor 99 % van de foto's die er van Elmore James bestaan. De behoorlijk aanwezige orgelpartij is van unk.

*Nummer 7. Howlin' Wolf
Dust My Broom*

Een grotere tegenstelling tussen Earl en Howlin' is niet denkbaar: de teruggetrokken Hooker versus de bombast van The Wolf. Beiden werden ze ook in Engeland populair: Hooker mocht eenmaal zelfs in Ready Steady Go optreden, maar Chester Burnett maakte daarnaast zelfs een compleet album met o.a. Clapton, Winwood, Wyman en Watts voor het Rolling Stonelabel. Zo zie je maar weer, waar een grote bek niet allemaal goed voor is. Willie Dixon on drumzzzz. Beiden via Eindhoven.

*Nummer 8. James 'Son' Thomas
Dust My Broom*

"Elmore James!" " Elmore James!" Het is niet bekend wie hier zo aanstekelijk de componist van Het Bekende Deuntje aanroepen en gedurende het hele nummer op de achtergrond zitten te keten: het zouden de Herrn Stefftl und Folterbauer können sein, die deze opname maakten, maar daar klinken de kreten toch ietwat te vrolijk voor, en vrolijkheid is niet iets wat de Duitsers hebben uitgevonden. Gründlichkeit wel, soms met de meest verschrikkelijke gevolgen, maar deze onwaarschijnlijke opvolgers van Lomax en Chambers hebben in de vorige 3 decennia wel een serie Country Bluesers nauwgezet op de plaat gezet. Herzlichen Dank!

De mooie slide en de scherpe vocals zijn van James 'Son' Thomas, een discipel van Elmore zelf. Elmore en Sonny Boy Williamson speelden 's avonds in de kroegjes rond Yazoo, en de jonge James 'Son' kon de entree van wel vijftig dollarcenten niet betalen, maar later op de avond mocht ie er voor niks in. Als Elmore even pauzeerde mocht de jonge Thomas even op zijn gitaar spelen, tot grote woede van Sonny Boy.

Wat doe je in zo'n geval? Je belt met Samuel Charters van het Prestigelabel, misschien dat die een oplossing weet. Maar Muddy, dan maken we toch wat opnamen vanmiddag, dan kan ik je zo \$ 750 dollar laten verdienen! Zo gezegd, zo gedaan. Maar er zat een vette adder onder het gras: ten eerste was Carters baas, Bob Weinstock, niet in de buurt, zodat Charters op eigen houtje, zonder Weinstocks toestemming, alles regelde. Ten tweede, en dat was nog erger, zat Muddy onder contract bij Chess, en mocht hij dus geen platen voor andere platenlabels maken.

No Money, No Muddy

Onder begeleiding van een hoop whisky (Johnny Walker Black Label) en nog veel meer bier werden andere arrangementen gemaakt, zodat Muddy niet mee hoefde te spelen. Hij mocht natuurlijk ook niet zingen, dus namen deze James Cotton, de toenmalige mond-schuiver van de Muddy Water Blues Band en Otis Spann, de pianist, de vocalen en de solo's voor hun rekening. Dat vonden ze wel leuk, zo'n kans kregen ze niet vaak, dus zopen zij zich helemaal lam. Ze kregen beiden de smaak te pakken, van de whisky en van het aanvoeren van een band: ze zouden allebei later met redelijk succesvolle solo gaan. Toen baas Weinstock hoorde wat zijn ondergeschikte Charters had geregeld, was hij woedend: "Ben je nou helemaal gek geworden? Ten eerste is dit een Jazz- en geen Blueslabel, en dat jij nou allemaal van die veredelde katoenplukkers op de plaat wil hebben, dat is jouw probleem! En denk je nou dat we hier 1 plaat van verkopen? De Muddy Waters Blues Band, maar Muddy speelt niet mee! Wat heb je ze betaald?" Eh ... 750 dollar, meneer Weinstock." "Wat, zevenhonderdvijftig dollar? We zijn de Social Security niet! Vooruit, rot op! Je bent ontslagen, en wel meteen! Scheer je weg!" Dit zou niet de laatste keer zijn dat Weinstock Chambers de zak zou geven, en Muddy kon zijn hotelrekening betalen en terug naar Chicago reizen, en dat was uiteindelijk de opzet..

Nu zou het lukken! Maar helaas, hij was niet voor succes, geld en mooie vrouwen geboren: hij kon bijna niet optreden van de rugpijn die volgens hem werd veroorzaakt door het tillen van zijn zware koffers. In Engeland bleek echter dat het kwam door een dodelijk kwaadaardig gezwel in zijn rug. Hij werd teruggevlogen naar Amerika, waar hij het lot trotseerde door met zijn zuurverdiende centjes de eerste auto van zijn leven te kopen. Hij zou de tijd die hem restte nog even van het leven genieten! Hij had nu eindelijk wat geld verdiend met de toernee in Europa. Hij reed trots rond in zijn automobiel, maar helaas: nauwelijks een weekje later reed ie een voetganger aan, die prompt overleed!

Zo kwam hij dan toch nog in de gevangenis terecht, de plek waarvoor hij al die jaren op de vlucht was geweest. Over losers gesproken! Natuurlijk kon hij geen contact krijgen met vrienden of kennissen en er was ook niemand die de borg voor hem betaalde. Tien dagen later overleed ie in de cel ie aan kanker. Als er dus iemand aanspraak kan maken op de titel Grootste Pechvogel Van De Eeuw dan is het John Henry Barbee wel. En dan nog zulke mooie muziek maken, het is niet te geloven. Want het is een juweeltje, deze opname. Zou Shakey Sam hem gehoord hebben, op die ene Europese tournee? En zouden ze nu samen in de bluesheaven Delta Blues spelen? Ik hoop het voor die beide tobbers.

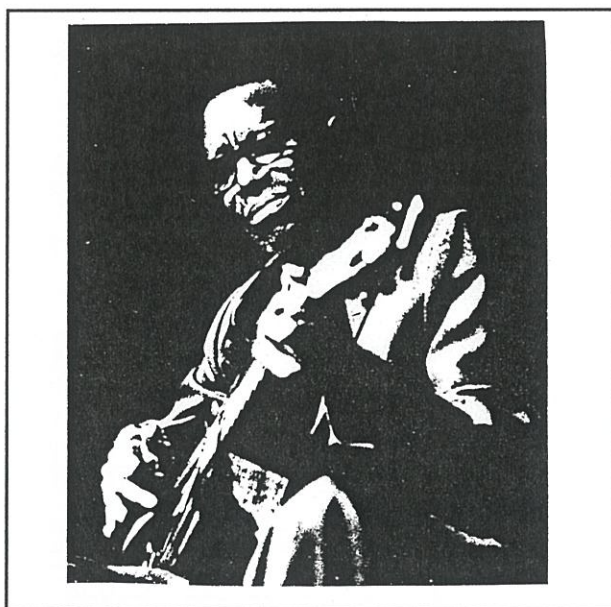
Ik kan me voorstellen dat sommigen denken dat dit waanzinnige verhaal verzonnen is door Professor Diekstra uit Groningen, maar de bron is het verhaal op de hoes van de Storyville elpee, SLP 4037, uit de serie Blues Roots, Volume 3, voor de eerste uitgave van deze elpee, nr. SLP171 opgetekend door Paul Oliver, de belangrijke blueshistoricus, en voor deze heruitgave in 1980 bewerkt door Chris Anderson, uitgever van Stereo Review. Als dat geen bronvermelding is! Het moet dus allemaal echt gebeurd zijn. Daar kan toch geen roman of film tegenop? Gevonden op een platenbeurs in de Martinihal in Grönnen.

Nummer 5. James Cotton
Dust My Broom

Cotton zat in oktober 1964 als mondorgelman in Muddy Waters Blues Band, samen met Muddy zelf en Otis Spann op de toetsen. Samuel B. Charters, net als Pa en Zoon Lomax regelmatig met bandrecorders in de weer om bluesers aan de vergetelheid te ontrukken, produceerde toen bluesopnamen voor het New Yorkse Jazzlabel Prestige van Bob Weinstock. In 1964 trad Muddy Waters op Carnegie Hall en Charters introduceerde hem. Muddy Waters in Carnegie Hall, dan denk je aan big bucks, maar zo ging dat dus niet in die tijd. Muddy kreeg zo weinig geld voor zijn optreden dat ie de hotelrekening en de terugreis voor hem en zijn band naar Chicago niet eens kon betalen! Dat geeft een aardig idee van de toenmalige verhoudingen. En dat verklaart ook waarom Waters het Chess-plafond aan het witten was toen de Stones langskwamen.....

Tientallen jaren later deed een jonge bluesknakker met een onbekende blues auditie voor Willie Dixon, de legendarische Chessmajordomus, altijd op zoek naar talent. "Hoe kom je aan dat nummer, jonkie?" "Van de ijscoman, meneer." "Van de ijscoman??" "Ja meneer, die meneer van de ijscokraam in de South Side of Chicago, soms speelt hij voor mij en mijn vriendjes." "Wie is dat dan?" "Geen idee, meneer, maar hij is wel oud!" Dixon nam maar eens kijkje, kocht een ijsje van John Henry Barbee, want die was het, en lokte hem de studio in. En zo kwam er een eind aan de jarenlange, op een luguber misverstand berustende vlucht in de anonimiteit van deze tragische figuur.

Wat was er gebeurd? Barbee, in 1905 geboren als William George Tucker, was als zovele, zo niet alle zwarte jongeren in het Zuiden van de Verenigde Staten opgegroeid op de plantagevelden. Een moordend bestaan, lees er Lomax' *The Land Where The Blues Began* maar op na. De jongeman speelde een beetje blues en folk en nam de kuierlatten om zijn geluk te beproeven in de muziek. William oogstte enig succes met een folknummer *The Ballad of John Henry*, zodat hij zijn naam maar in John Henry veranderde. Hij toerde met Sonny Boy Williamson I door Tennessee en het leek te lukken: het label Vocation bood hem in 1939 de kans platen te maken. Toen ze in Chicago vroegen hoe hij heette, verzoon hij spontaan de achternaam Barbee, want "I couldn't just leave it as John Henry, could I?"

Uitieme loser John Henry Barbee

John Henry keerde vol verwachting terug naar zijn vriendin in Tennessee: zou hij nu ook beroemd worden, net als Muddy Waters en die anderen? Maar bij thuiskomst vond hij zijn vriendin in bed met een witman. John Henry pakte zijn revolver en schoot in het wilde weg op de blanke man. Hij dacht dat hij hem vermoord had en vluchtte de moerassen in. Zo leefde John Henry jarenlang in de schaduw, doodsbenuwd dat iemand hem zou oppakken en hem van de moord zou beschuldigen. Uiteindelijk kwam hij in Chicago terecht, waar hij met het persen van wasgoed en het verkopen van ijs zijn brood verdiende. Zijn muziek gebruikte hij alleen nog maar om de kids rond de ijskraam te vermaken. En de witman met

wie zijn vriendin hem had bedrogen? Die had alleen maar een beenwond opgelopen en leefde nog lang en gelukkig! Gelukkig kwam Barbee daar ook achter, maar wel 20 jaar te laat.... Willie Dixon zorgde ervoor dat Barbee plaatopnamen kon maken en hij ging zelfs, op 58-jarige leeftijd, in 1964 op een Europese toernee met Lightnin' Hopkins, Sleepy John Estes en The Wolf. Tijdens deze tour maakte hij in Kopenhagen deze opname.

Men heeft Crudup meestal alleen beschouwd als een bluessinger, maar daar doet men hem toch onrecht mee aan: hij speelt een best stukje gitaar en zijn composities zijn niet voor de poes. Luister maar eens naar Hoodoo Lady Blues. Daarnaast heeft Presley niet alleen nummers van hem overgenomen, maar ook zijn stijl. Zo kunnen we Crudup toch als een van de belangrijkste voorlopers van de rock 'n roll beschouwen, en dat verdient ie. Oh ja, en Elmore nam later zijn Look on Yonders Wall op, oh zo.

Nummer 2. Ike Turner
Dust My Broom

Een instrumentaltje uit de eerste van de drie carrières van Ike Turner. Hij was deejay en sessiepianist op bluesplaten, maar in 1953 switchte hij naar gitaar. De piano liet hij over aan zijn toenmalige vrouw Bonnie Turner, waar we ook nooit meer wat van gehoord hebben. Ike formeerde de Kings of Rhythm, die we al kennen van de Dust My Broom-uitvoering van Bobby John. Ike zong namelijk niet op zijn platen, dat liet hij aan anderen over, en gezien zijn latere parlando op opnamen met Tina, zeer terecht. Tijdens een inspeelsessie oefende hij op zijn nieuwe instrument door een aantal bluesclassics te spelen. Dat leidde tot een medley met o.a. deze ultrakorte versie. Hij werd talentenjager voor de BihariBrothers en nam ook Elmore op. En toen ontmoette hij Anna Mae Bullock en ging met haar op de duo- en soul-tour, met succes, want Anna was dezelfde als Tina Turner. Vorig jaar was er op de BBC een documentaire over Ike, een wat triestig figuur, een beetje aan de drank, een beetje aan de groupies. Maar hij heeft op de achtergrond, een belangrijke rol gespeeld in de bluesscene van de vijftiger jaren. Van Prof Poel.

Nummer 3. Johnny Littlejohn
Dust My Broom

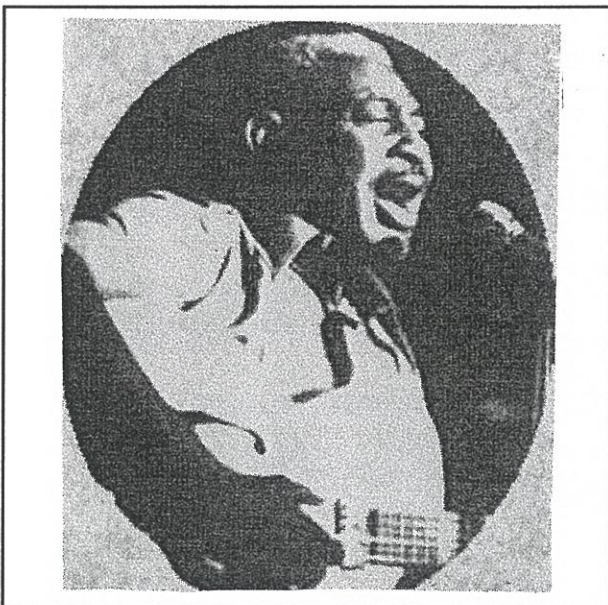
Mooie naam, weinig over te vinden. Het komt van Bottleneck Blues uit de Testament-serie, een opname uit 1960. We weten dat ie met de Wolf speelde en met Jimmy Rogers. Hij behoort tot het grote leger Chicagobluesers die in de slipstream van Muddy, Howlin' en Elmo de clubs onveilig maakten en af en toe een plaat mochten maken. Een mooi stukje slide, beïnvloed door Elmo. Uit Eindhoven.

Nummer 4. John Henry Barbee
Dust My Broom

Is het Shakey Sam? Of is het John Henry Barbee? Wie? John Henry Barbee. Nooit van gehoord. Dat kan kloppen, want dit is een zeer obscure blueser. In 1939 nam de bebrilde, bedrukt kijkende loser het nummer Six Weeks Old Blues op, maar verdween daarna geheel in de vergetelheid.

Wat voor problemen, Arthur? Had je ook een concurrent in de liefde vermoord? Of had je een dame met een kind laten zitten? Hij komt op foto's altijd zo beschaafd over, maar de werkelijkheid was dat ie jarenlang onder een station leefde (L-station in 39th Street, voor de historici onder ons) en op straathoeven speelde. De genoemde Melrose ontdekte hem en Crudup kreeg een jarenlang contract. Later keerde hij terug naar Belzoni, waar hij regelmatig speelde met gentleman-harmonicaman Sonny Boy Williamson en Elmo James.

In 1949 nam Arthur de Robert Johnson-remake *Dust My Broom* op. De Intro mist, de Riff zit af en toe in een rudimentaire versie onder de zang, en Crudup start met een eigen couplet: "It's a sin and a shame, Darling the way you love me, You know well that I love you, And I really wouldn't mistreat you". Hij schrijft niet, belt niet, gaat niet naar West Helena, en Crudup schraapt China en de Filipijnen.

Arthur Crudup a.k.a. Elmer James

En nu komt het: in augustus 1951 had Elmore tijdens sessies voor Sonny Boy Williamson en Willy Love voor het Trumpetlabel van Lilian McMurray min of meer tegen zijn zin de historische eerste elektrische bottleneckversie van *Dust My Broom* opgenomen. "The legacy of Robert Johnson had become electric." In april 1952 stond het nummer tot ieders verrassing en zeker die van Elmo nummer 9 op de landelijke R & B charts. Lilian McMurray wilde natuurlijk graag in de slipstream van dit succes nieuwe hits met Elmore scoren, maar die had daar helemaal geen zin in. Hij voelde zich misbruikt. Ten einde raad contracteerde de uiteraard blanke Miss McMurray een andere blueszanger. Deze werd omgedoopt tot Elmer James. De bedoeling was

natuurlijk dat hij onder deze naam opnamen zou maken die het publiek dan zou kopen in de veronderstelling dat het die nieuwe ster Elmore James was. Dat zou heel wat geld in het laatje brengen voor Lilian McMurray en voor de blueszanger, wiens muzikale loopbaan eigenlijk zo'n beetje ten einde liep. En wie was die Elmer James? Juist: Arthur Big Boy Crudup! Hij zou onder dat pseudoniem iets hebben opgenomen voor het Diamondlabel Mij zijn deze opnamen niet bekend, maar misschien liep dit verhaal parallel met de Presley-story, waardoor Arthur weer in de picture kwam en zijn pseudoniem niet meer nodig had. Ook hij profiteerde van de Bluesboom in de zestiger jaren: trips naar Europa en door Amerika met o.a. Bonnie Raitt, die later ook John Lee Hooker weer in het zadel zou helpen.

En zo eindigt deze Queeste: na vier lange jaren had de Jonge Bejaarde op één dag niet 1, maar 2 exemplaren van zijn persoonlijke Graal gevonden. Nu kon hij zijn Dust My Broomproject afsluiten met het laatste boekje en bandje. De verlossing was daar, hij zou bijna zeggen: Halleluja! Of, in zijn beste Italiaans: Cinque-canque!

(Advertentie)

Te koop aangeboden: 1 exemplaar van de cd Document DOCD 5205, Arthur Crudup The Complete Works II, 1946-1949. Nieuw, nog dichtgeseald. Persoonlijk geïmporteerd. Prijs: f 45,-. Ludemaborg 38, 9722 WE GRONINGEN, tel. 050-5272206. E-mail: lawantbc@noord.bart.nl

Maar dit is hem dan: de versie die Arthur Big Boy Crudup op 10 maart 1949 opnam met Ransom Knowling op de bas en Judge Riley op drums. Die Knowling heeft in 1952 en 1953 nog op heel sessies met Elmore James gespeeld. Het was een klein wereldje! Crudup had in 1948 geen opnamen gemaakt, maar hij gold nog steeds als een van de grote bluesers van die tijd. In de vijftiger jaren ging het met zijn carrière bergafwaarts, maar toen nam Elvis De Pelvis zijn That's Allright Mama voor Sun op. De hillbilly-chauffeur had Crudup ook genoemd als een van zijn favoriete artiesten en hij nam later ook nog My Baby Left Me en So Glad You're Mine van hem op. Het blijft een mysterie of Crudup ooit enige royalties heeft ontvangen: vooral die van That's Allright Mama hadden hem kunnen laten binnenlopen. De bronnen verschillen hierover van mening: er schijnt wel wat overgenaakt te zijn naar de uitgeverij van de songs, maar of Arthur hier iets van gezien heeft is de vraag.

Politiek correct is natuurlijk de versie dat die witte haaien onder leiding van Colonel Parker de zielige Crudup hebben misbruikt om Presley te lanceren, maar misschien is dat te gemakkelijk. Als er wat fout is gegaan, dan is dat bij de uitgeverij geweest van Crudups songs, Wasbah Music van Lester Melrose. Die verkocht de rechten van de genoemde nummers en na zijn dood werd de uitgeverij verkocht. Dit is meer een verhaal dat we in de loop van de rock- en popgeschiedenis nog vaak tegen zullen komen: hoeveel muzikanten hebben nooit een cent gezien van hun rechten, ondanks hun immense succes? En hoeveel bands zijn niet uit elkaar gegaan om het geld? De giftige autobiografie van Levon Helm van The Band gaat eigenlijk alleen maar over de vermeende streken van Robbie Robertson, die volgens Helm The Band alleen maar gebruikte om er zelf beter van te worden en zijn naam achter de meeste composities probeerde te krijgen, terwijl die songs toch vaak een groepseffort waren en Robertson toch helemaal niet kon zingen!

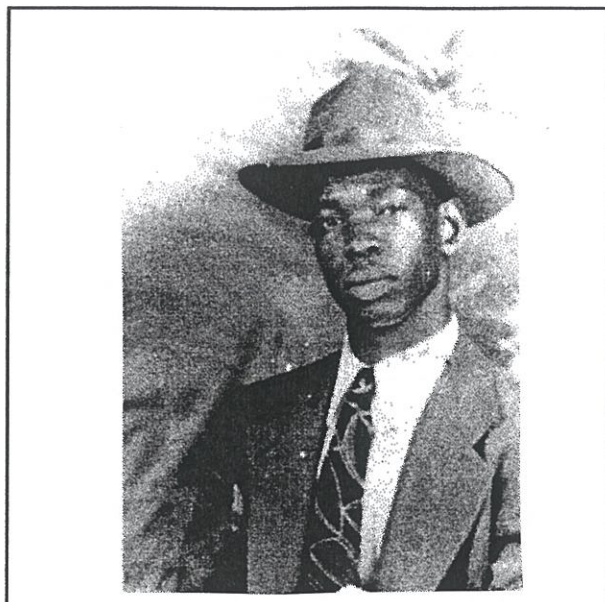
Crudup kwam uiteraard uit de Mississippi Delta en wel uit Forest. In 1935 verhuisde hij naar Belzoni, de woonplaats van Elmore Himself. Ook Arthur verliet de muziekbussiness af en toe en in 1940 vluchtte hij naar Chicago, uiteraard wegens persoonlijk problemen.

Het sprookje begint in 1993, als onze hoofdpersoon geïntrigeerd raakt door de Bluez, en wel speciaal door de vreemde historie van een bepaald nummer. Hij struint platenbeurzen en tweedehandswinkels af en maakt een diarreebruin bandje met enkele versies en variaties van Dit Nummer, maar Crudup '49 zat er niet bij. Hij bestelt de Document-cd waarop het nummer voorkomt bij een regionale blueszaak. Nooit meer iets van gehoord. Na enkele tips van collega's en vrienden besluit Onze Held in 1995 een tweede bandje en boekje samen te stellen, ditmaal legergroen. Maar ondanks intensieve zoektochten nog geen Crudup '49, zo belangrijk voor het juiste historische beeld van de geschiedenis van Het Nummer met De Riff. Onze Don Quichote bestelt de cd met de steeds belangrijker wordende Crudup '49 bij de meest gerenommeerde Blueszaak van het Land. Geen resultaat. Op aanraden van Monique stuurt hij zijn werkjes naar de VPRO.

Dat brengt een lawine aan bandjes en tips teweeg, zodat De Mafkees in 1996 een derde deeltje aan zijn oeuvre toevoegt. De radio besteedt ook hier aandacht aan en de bandjes met alternatieve versies stromen weer binnen. Nu heeft Onze Dolende Ridder Zijn Graal via het net ontdekte Internet in Amerika besteld. Ook dat is geen succes: de postwissel komt niet aan en een half jaar later doet de KPN, voorheen PTT, nog steeds haar best het geld te vinden en terug te storten. Nog een reden waarom dit bedrijf geprivatiseerd is! De Kleine Man waagt een vertwijfelde laatste poging: hij bestelt de Crudup-cd, die hem inmiddels slapeloze dagen en nachten bezorgt, bij de cd-buurtwinkel in Het Kleine Dorpje, de wijk Helpman in Groningen. Met gebogen hoofd loopt L. Rozenwater het zaakje uit: het wordt toch niets. Moet ie nou toch een vierde deeltje maken, al was het maar voor al die Bluesenthousiasten die hem al die nummers toestuurd? Maar zonder Crudup '49 is het voor hem niet echt compleet. Dilemma's! Keuzes! Beslissingen! Wat een hobby!

Picadilly Circus, Londen, Engeland, het is vrijdag 18 juli 1997. Jan Doedel is op reis met zijn dochter Roos in Engeland. Daan van der Slik, de bekende Bluezkenner, had hem enkele adressen gegeven van goede platenzaken aldaar, waar hij het nog eens kon proberen. Picadilly Circus, Tower Records, eerste verdieping. Wat een onvoorstelbare hoeveelheid Bluesplaten, maar natuurlijk geen Crudup Document '49. Toch maar even gevraagd. En ja hoor, John Doe had even een kastje over het hoofd gezien: de complete verzameling Document-heruitgaven, met zelfs twee exemplaren van de cd Document DOCD 5205, Arthur Crudup The Complete Works II, 1946-1949, nummer 18: Dust My Broom! Het was een wonder!

Helpman, Groningen, Nederland, het is dezelfde vrijdag 18 juli 1997. Constance koopt bij de cd-buurtwinkel met de toepasselijke naam Ceedee de cd Document DOCD 5205, Arthur Crudup The Complete Works II, 1946-1949. Ze had nota bene de dag ervoor, toen Roos en Papa op reis gingen, een telefoontje gekregen van de Ceedee Compactdisc Speciaalzaak aan de Verlengde Hereweg dat de cd Document DOCD 5205, Arthur Crudup The Complete Works II, 1946-1949 was aangekomen. Nog een wonder, op dezelfde dag!

Elmo op sjiek

3. Het Bandje

NB: De nummers zijn opgenomen van verschillende bronnen: stokoude elpees, andere bandjes en cd's. Sommige opnamen dateren van de oertijd, dus de geluidskwaliteit is ..eh.. authentiek.

4. Kant A: Dust My Broom

Nummer 1. Arthur Crudup
Dust My Broom

Dit is het wonderbaarlijke verhaal van een lichtelijk gestoorde Jonge Bejaarde, die vanaf 1993 de hele wereld afzoekt naar een specifieke uitvoering van een overbekend en platgespeeld Bluesnummer, en die, vier jaar later, op een en dezelfde dag twee exemplaren te pakken krijgt! Je gelooft het niet, maar het is echt gebeurd: Constance en Roos zijn mijn getuigen.

Toen was daar Theo Looijmans uit Eindhoven. Hij had de eerste twee deeltjes besteld, nadat hij Stoffer & Bentz had gehoord. Maar naar aanleiding van deel 3 ging ie helemaal loos en stuurde me een schat aan brieven en bandjes op. Wat een collectie heeft die bluesfreak uit de stad waar Geraldo ooit beide zijden van de voetbalroem leerde kennen. Theo is ook de link naar België, waar Arnold Rijpens elke vrijdag op BRTN 1 het programma In de Club presenteert. Wat hebben die Sjekkes toch altijd mooie vijftiger-jarentitels voor hun programma's: je ziet de autopeds, de auto-arme straten en de te nauwe truitjes van kriebelkatoen al weer voor je. Rijpens voert nummers terug tot hun oorspronkelijke versies en heeft daar ook een boek over geschreven, *The Originals*. Arnold noemt bij het lemma *I Believe I'll Dust My Broom* Johnson, die de titel had van Kokomo Arnolds *Lead Pencil Blues* (nee Arnold: *Sagefield Woman Blues*) en schrijft de eerste naoorlogse versie toe aan Robert Jr. Lockwood. Nou, Crudup was nog net eerder, Rijpens! Verder noemt hij alleen James, Mayall, de Mac, het echtpaar Turner, Hound Dog Taylor en ZZ Top. Toch maar eens wat naar die Belzen sturen.

En toen kregen we Internet. Na de eerste euforie maar eens *Dust My Broom* op de zoekmachine ingetikt, en wat vond ik een sites over bezems, stofzuigers, airco's en blikopeners! Na even oefenen kwamen de versies van het scherm afrollen. Wat dacht u van een dubbel-bootleg van Bob Dylan met als titel *Dust My Broom*? Of een videoband van een concert van The Band uit Japan met Het Nummer erop? Of een uitvoering van Mink/Willy De Ville op een single-cd? Of een encore van The Allman Brothers Band met *annorexia* c.q. albino Johnny Winter die *Dust My Broom* spelen, zonder Duane helaas, die was al met zijn motor de bottleneck-heaven ingefietst. Naast deze bobo's vind je ook de wereldberoemde Finse bluesheld Dave Lindholm, die "vahoista standardeista tyyliin *Dust My Broom*" op zijn playlist heeft. En het ging maar door, net zoals de telefoonrekening. Nu weten we waarom de KPN, voorheen PTT, geprivatiseerd is!

Dave Lindholm (kitara, laulu)

Vooruit, een vierde band. Maar als het er dan toch van moest komen, dan wilde ik wel de 1949-*Dust My Broom* van Arthur Crudup erbij hebben. Die van 1967 had ik, maar voor de chronologie moest die van 1949 er per se bij. Dan was de lijn van Kokomo Arnold (1934), via Robert Johnson (1936), Crudup (1949) en Robert Jr. Lockwood (maart 1951) naar de eerste elektrische versie van Elmore James in augustus 1951 rond.

2. Gadverdergadver, nog een deeltje!

In juni 1996 had ik het derde deeltje van het Dust My Broom-project afgerond en verzonden naar de vrienden, kennissen, leveranciers van tapes en naar de VPRO. Stoffer & Bentz draaiden weer een paar nummers van de band, waaronder natuurlijk de Cook Cook Blues van de Stones, zogenaamd uit 1964, zogenaamd met Brian Elmo Jones op de slide. En ja hoor, in de volgende uitzending van de Stompende Velden werd ik terecht aan het kruis genageld! Ze hadden tientallen boze telefoontjes, brieven en e-mails gekregen: dat nummer was dus echt niet uit 1964, maar echt wel uit 1989, van de CD-single Rock And A Hard Place, een Steel Wheels leftover. Bentz noemde mij "de professor Diekstra uit Groningen", maar gelukkig niet de naam van Stoneshoogleraar Henk Poel, die mij het nummer had gestuurd. Zijn naam binnen de Stonesgemeente in Nederland was anders voor eeuwig veroordeeld geweest. Daarom stuurde ik snel een brief aan de heren van Het Elementair Universum om Professor Poel te ontlasten. Stoffer & Bentz namen wraak door de door Albert Oebeles genoemde vreselijke kuntrie-versie van ene Margaret Lewis te draaien met het vileine commentaar dat Professor Diekstra uit Groningen nu wel verplicht was een nieuw deeltje te maken....

Nou, dat is er dus gekomen, dankzij de ontelbare versies die ik ontving van Henk Poel, Herman Klein Nagelvoort, de tips van Paul Groenendijk over de Centrale Discotheek in Rotterdam, Theo Looijmans en dankzij de onbegrensde mogelijkheden van Internet.

Henk Poel reageerde gelukkig sportief op mijn misbruik van zijn gegevens en stuurde mij andermaal een bandje met o.a. een instrumentale versie van Ike Turner. Daarnaast had hij de Savoy Brown Blues Band en George Thorogood voor mij getaped, aangevuld met een obscure opname van Sluts For Hire met een Neil Young-pastiche, Small Faces/Immediate-opnamen en takes van een illegale CD van The Boss, Loose Ends. Die laatste zijn misschien ook wel interessant voor Roel Bentz van den Berg, de grootste Springsteenfan van Europa.

Herman Klein Nagelvoort uit Nijverdal bleek helemaal weg te zijn van Shakey Sam en stuurde mij later een bandje met o.a. Dust My Blues van zijn Held Stevie Ray Vaughn, een ongelofelijke slideversie. Daarnaast gaf hij academische informatie over de 'open G tuning' van de bottlenecktechniek, welke soorten snaren Stevie R.V. gebruikte en stuurde hij uiterst nuttige kopieën uit een boek over Robert Johnson.

Voor het vorige deeltje had ik van Paul 'Summertime' Groenendijk al een schat aan tips gekregen uit de Rotterdamse Centrale Discotheek. Een deel daarvan verscheen op de okergele tape, en de rest staat op The Last Tape. Wat een onuitputtelijke bron! Aanvragen in de Bieb in Groningen, weekje later thuis!

Dust My Broom The Last Tape: Het Bandje

Kant A: Dust My Broom

1. *Arthur Crudup*
Dust My Broom
2. *Ike Turner*
Dust My Broom
3. *Johnny Littlejohn*
Dust My Broom
4. *John Henry Barbee*
Dust My Broom
5. *James Cotton*
Dust My Broom
6. *Earl Hooker*
Dust My Broom
7. *Howlin' Wolf*
Dust My Broom
8. *James Son Thomas*
Dust My Broom
9. *Muddy Waters'*
Chicago Blues Band
Dust My Broom
10. *Eddie Taylor*
Dust My Broom
11. *Sunnyland Slim*
Dust My Broom
12. *ZZ Top*
Dust My Broom
13. *Dutch Mason Band*
Dust My Broom

Kant B: Dust My Broom & Variaties

1. *Albert King*
Dust My Broom
2. *Jimmy Davis*
Dust My Broom
3. *Flavium*
Dust My Broom
4. *Harmonica Slim*
Dust My Broom
5. *Magic Slim*
Dust My Broom
6. *The Rising Sons*
Dust My Broom
7. *Bluebirds*
Dust My Broom
8. *Cub Koda & The Houserockers*
High & Lonesome
9. *Stevie Ray Vaughn &*
Double Trouble
Dust My Blues
10. *Li'l Ed & The Blues Imperials*
Old Oak Tree
11. *Andy Just*
Toes Up
12. *Jeff Beck*
Beck's Blues
13. *Elmore James*
Dust My Broom